

KURT BRAND

Volání strážců vesmíru

Přeložil Jaroslav Kuťák

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

Moci nad Zemí se ujal Norman Dewitt se svými přívrženci. Lodě

*pozemské flotily mají vyhledat kosmická plavidla zachránce Země Rena Dharka a zničit je. Omylem zaútočí na lodě Giantů, kteří do-
byli Zemi a podrobili si její obyvatelstvo a zdroje. Ren Dhark vy-
jednával s giantskou radou, pětičlenným Calem, a dohodl příměří,
podle něž vyklidili invazoři planetu. Hvězdná válka však může po
incidentu propuknout znovu. Dhark se vydává hledat nové sídlo Gi-
antů, aby jim nedorozumění vysvětlil a hrozící konflikt urovnal...*

Muži v hyperspojové centrále Cent Fieldu pozorně naslouchali:
...situace se zřejmě norma... metrů je... příjem naváděcího papr...
...18 minut. Prosím ohlast.....nymed.

Počítač se opět snažil z útržků slov sestavit kompletní znění vy-
sílání. Poruchy, přicházející z centra Mléčné dráhy a zasahující i do
hyperblastů, zvolna polevovaly. Vysílání z kosmické radarové sta-
nice Ganymed nyní už přišlo celkem v pořádku.

Jako první po několika dnech!

Štáb velení pozemské flotily o tom byl ihned informován.

„Konečně...“, oddechl si Harold F. Lloyd. „Konečně se zas mů-
žeme hnout.“

Sdělení ze spojové centrály přerušilo debatu c situaci. Šéf flotily
už v ní nemínil dál pokračovat. Pohlédl na kapitány lodí URBIN a
DORADO. „Ve 13,45 chci slyšet hlášení, že vaše lodě jsou při-
praveny ke startu. BERNHARDT STAR poletí pod mým velením.
Děkuji vám, pánové!“

O Haroldu F. Lloydovi se nedalo říct, že by byl zbabělý. Znovu
to potvrdzovalo i jeho prohlášení, že během následující akce bude
velet jedné z lodí.

Dva kapitáni štábu ho ještě varovali, že zaměřovače lodí zatím
nepracují tak, jak by měly...

Lloyd je ostře přerušil. „Ale hodinu od hodiny jsou spolehlivější!
To mi nevymluvíte. Ostatně vy dva se akce neúčastníte!“ Kapitáni
zrudli, svésili hlavy a zamumlali omluvu.

Lloyd odešel do své pracovny. Pobočníkovi v předpokoji jakoby
mimochodem řekl: „Pro nikoho tady nejsem. Ať mě nikdo neruší.“

Sotva se posadil za psací stůl, zapnul videofon a spojil se s Nor-
manem Dewittem. Musel počkat. Dewitt konferoval s ministry. Pak
s akcí tří křižníků souhlasil. „Pokuste se zjistit, v jakých navigačních
oblastech hrozí největší nebezpečí. Čím rychleji a lépe to budou vaši

kapitáni vědět, tím dříve bude flotila znovu schopna nasazení. Až do půlnoci jsem k dosažení v mé kanceláři. V důležitém případě ihned volejte. Přeju vám a lodím šťastný let, Lloyde!“

* * *

Když se od Cent Fieldu ozval řev mnoha motorů, Monty Bell zvedl hlavu a podíval se z okna. Spatřil tři gigantické koule, jak pomalu stoupají k polednímu nebi. I na tuto vzdálenost vypadaly jako neznámé cizí příšery. Astrofyzik Monty Bell je mimoděk srovnával se vzhledem POINT OF. Pozorovat prstencovitou loď při startu byl požitek. Rozměry lodi nepůsobily těžkopádně a - především, bylo-li jasné nebe, pak se unitalový povrch lodě modrofialově třpytil. POINT OF byla křehká a elegantní.

„Monty, zasníl jste se?“ usmála se Anja Fieldová. Málem se jí lekl. Byl-li zaskočen jako školáček, obvykle se i rozzuřil.

„Mám si vám příště říct o svolení, Fieldová?“ okřikl ji. Řekl jí Fieldová, a nikoliv Anjo. To nebylo dobré znamení. Avšak šéfmatematicka - ta nejlepší na Zemi, neboť ovládala supermatematiku Amfiů jako nikdo jiný - se srdečně zasmála, objala vědce a políbila ho na tvář. „Vy hloupej... taky často sním za bílého dne...“

Tušil, co tím mínila. Muž, o kterém snila, nebyl na Zemi. Měl dokonce zakázáno se na Zemi vracet. Dan Riker byl štvancem stejně jako všichni, kdo nezhadili Rena Dharka.

Monty Bell byl vynikající astrofyzik, ale o ženách mnoho nevěděl. Spíš si neuměl vysvětlit, proč dostal od Anji Fieldové pusy, než proč vzniklo silné kosmické záření v centru Mléčné dráhy.

„Anjo, povězte..., nemohla byste..., já nevím? Proč jste... mě políbila? Já nevím...?“

Položila mu na ruku svou dlaň. Zkoumavě ji pozoroval. Kolem úst jí pohrával nádherný, měkký úsměv. „Tak já vám to povím, Monty. Ten polibek jste si zasloužil už ve chvíli, kdy jste se vrátil od Normana Dewitta a sdělil mi, že už nejsem pronásledovaná. Další pusy jen tak hned nedostanete. Takže, kde jsme to zůstali? U atributivních rovnic kauzality?“

O pár vteřin později se zahloubali do tajů amfické matematiky. Bell novou látku chápal těžko. Anja ho v duchu srovnávala s Danem Rikerem, jenž byl svého času podstatně chápavějším žákem...

Vtom se astrofyzik zarazil. Ukázal na řetěz rovnic, o kterém ho-vořili před hodinou. „Jestli tyhle atribické tertrovnice souhlasí, pak nesouhlasí naše vysvětlení orkánu kosmického záření. Pak je mag-netická bouře v centru Mléčné dráhy pouze druhým dějstvím kata-strofy. Pojd'te, Anjo, dokážu to vám i svým kolegům. Panebože, jestli je to tak, potom...“

Ještě nedošli ke dveřím, když se ozval Montyho videofon. Na ob-razovce se objevila lícidly změněná tvář Ralfa Larsena: „Je mi líto, ale dnešní večírek musel být odvolán. Zavolám, až to bude zase možné. Konec!“

I Bell vypnul přístroj.

On i Anja najednou pobledli. Ani jeden už nemyslel na nějaké amfické rovnice. Larsen jim totiž právě zakódované sdělil, že bio-chemik Hub Sier, jehož chtěl Bell ten den odpoledne zasvětit do věci, je přívržencem Normana Dewitta.

„Copak ten něco ví?“ přerušila Anja Fieldová mlčení.

Mohli klidně mluvit. Dewitt sice slíbil, že Bell nebude odposlou-chávan, nicméně amfický přístroj, který tu Anja umístila, dokázal spolehlivě nalézt každou štěnici a navíc produkoval krátkovlnné rušení, jež po celém domě znemožňovalo jakýkoliv odposlech.

„Ví toho až moc, Anjo. Pokud tenhle McDeeho čmuchal něco ohlásil, tak jsme tady já a ještě pár dalších vědců skončili.“ Astrofy-zik byl deprimován.

„McDee...?“

Mávl nad tím rukou. „McDee si nesmí dovolit zahodit něco do koše. Je to šéf tajné služby! Anjo, musíme rychle něco podniknout!“

Anja Fieldová už měla něco za sebou. Mnohokrát prokázala, jak je odvážná. Znala nebezpečný život, a proto přitakala.

Monty Bell si polohlasem mumlal: „Larsen nám teď nepomůže. Abed a Erwen jsou ze hry. Hub Sier pojme podezření, až se objevím. Anjo...“ Podíval se na ni a zmlkl.

Vstala. Přejela si rukou přes své dlouhé superblond vlasy, dotkla se ukazovákem špičky rozkošného nosíku a pravila: „Jak ho chcete, Monty, grilovaného nebo za studena?“

Ještě měla náladu na žerty. On už ne. Varovným tónem řekl: „Sier prošel třemi kontrolami. Pokaždé bylo hlášeno, že je oukej. Čtvrtá kontrola bývá obvykle rutinní. Jak Larsen zjistil, že Sier je prostej špicl, mi není jasný...“

„Monty,“ přerušila ho Anja Fieldová a posadila se na okraj psacího stolu. „Nač tolik řečí? Co s tím ptáčkem provedeme?“ Rozkomíhala nohy a zatvářila se jako rošťáčka.

„Anjo,“ zapřísahal ji, aniž by se nechal poplést jejím úsměvem. „Neberte to na lehkou váhu...“

Její temperament prorazil skořápku klidu. Anja udeřila otevřenou dlaní do stolu. „Tak dost, Monty! Co všechno jste mu řekl?“

Byl to vědec. Ale jenom vědec. Anja nejenže patřila k posádce GALAXY, ale bojovala také proti Roccovi a spolu s Renem Dhar-kem si už zažila své na palubě POINT OF. To se nyní zúročovalo. Chladnokrevná jako muž, vypočítávající si své šance, teď od Montyho Bella vyžadovala informace.

A on mluvil. Pozorně mu naslouchala. Oči se jí zvětšovaly. On se zpotil. Když domluvil, zeptala se tak kousavě, že si pomyslel, jestli ten polibek před chvílí nebyl jenom snem: „A víc už jste mu toho říct nemohl?“

Monty suše polkl a pak nechápavě sledoval, jak se Anja Fieldová nerušeně věnuje úpravě svého zevnějšku. Otevřela si kufřík s kosmetikou a pustila se do líčení.

Když po chvíli skončila a odcházela, řekla Bellovi na rozloučnou: „Vy jste opravdu trdlo, Monty...“

Omámeně sledoval, jak odchází. To se upravovala kvůli Sierovi! Určitě šla za ním! Co má za lubem?

A pak ho zamrazilo dvojnásob. Uvědomil si, že pokud Sier své vědomosti nahlásil, pak se do večera octne půl tuctu nejlepších vědců Země za mřížemi. Jeho vinou!

Monty Bell trpěl jako zvíře...

* * *

Anja Fieldová seděla vedle Jugo Vartoniše, což byl biochemik, kolega Huba Siera. Rozzářeně se na něj usmívala. „Proč to chci vědět, Jugo? Jednoduše proto, že na to chci použít amfickou matematiku! Já totiž nevěřím, že by žebříček DNA byl nekonečně variabilní. Kdyby tomu tak bylo, pak by mohl být celý program *Kyborg* odložen ad acta...“

„Kyborg?“ vmísil se do hovoru Hub Sier, jenž dosud předstíral úporné zaujetí prací.

Lhostejně na něj pohlédla a ještě lhostejněji odvětila: „Ale, jeden z řady z tajných experimentálních projektů, zahájených za Dharka. Stejně jsem tomu nikdy moc nevěřila. Jugo, ihned mě přerušte, kdybych v něčem neměla pravdu. Biochemie a biofyzika nejsou mými obory, přestože bych byla ráda, kdyby byly, abych na nich mohla aplikovat amfickou matematiku...“

„Anjo,“ ozval se znovu Hub Sier. „Vartoniš na vás dneska zřejmě nebude mít čas. Momentálně nám běží nějaké pokusy. Nemůžeme je nechat plavat...“ Přehlížel, jak ho Vartoniš probodává pohledy.

Sier se usmál a poslal ho do laboratoře.

Pak vstal, položil Anje paži kolem ramen a začal jí vysvětlovat principy DNA. Anja si občas udělala poznámky.

Pak ji pozval na večeři do kasina.

Jeho euforie stoupala úměrně s počtem vypitých koňaků.

Když večer vyšli na čerstvý vzduch, zapotácel se a musel se o Anju opřít. Jeho vznášedlo řídila ona.

Hub Sier začal o Monty Bellovi sám. Anja přitakávala a nenechávala na Montym ani chlup dobrý. Zároveň se ještě více přitiskla k Sierovi a pak musela zase snášet jeho ruku kolem svých ramen.

„Anjo...,“ pravil těžkým jazykem. „Maličká, zejtra mu ukážu! Zejtra ho vyřídím, uvidíš... Už tě nikdy nebude votravovat, nikdy... už nikdy! Spolehni se!“

Anja by samou radostí udělala s letounem piruetu. Ale pak se ovládla a jen mírně pozměnila kurz letu. Sier byl natolik opilý, že si nevšiml, jak se let z kasina k němu domů neobvykle prodloužil.

Ve 23.49 vešla opět do bytu Montyho Bella. Astrofyzik měl za sebou hodiny hrůzyplného čekání. Zíral na mladou blondýnku jako na zjevení.

„Monty, ten špinavec leží na podlaze vznášedla. Paralyzovala jsem ho. Jestli ho chcete grilovat nebo upíct, je teď na vás. Ale na nás na obou je, aby pak zmizel, protože zítra nás chtěl prásknout.“

Anja vypadala unaveně.

Monty Bell vyskočil. „To jste udělala báječně!“

„Jo,“ přerušila ho nazlobeně. „Ale víckrát bych už nerada hrála zamilovanou do takovýho špinavce... brrr! Ted' abych aspoň hodinu stála pod sprchou! To není práce pro mě! No tak, Monty! Co stojíte! Ten chlap musí zmizet! Kdo to udělá?“

Přikývl. Pomalu poodešel k psacímu stolu. „To já nedokážu. To

musí udělat fachman. Jděte si lehnout, Anjo. Postarám se, aby Hub Sier během pěti minut zmizel. Dobrou noc...”

Byla půlnoc. Na nebi nádherně zářily hvězdy.

* * *

Dynamický muž Norman Dewitt přece jen nebyl strojem, který by mohl běžet na plné obrátky ve dne v noci. Nahlas si zívł. Rychle pohlédl na hodiny: bylo po půlnoci! Takhle to bylo každý den. Musel vystačit s minimem spánku. Nesměł si ani jednou dopřát luxus pořádného, dlouhého spánku. Bylo toho příliš mnoho, co musel osobně rozhodnout nebo rozkázat.

„Jak jen to ten Dhark mohl stíhat?“ ptal se nahlas sám sebe a znovu si zívł. „Měł mň spolupracovníků než já, ale... asi byli lepší...”

Ozval se videofon.

„Ano?“

To se mu hlásil štáb pozemské flotily. Moc novinek nebylo. Let křižníků BERNHARDT STAR, URBIN a DORADO probíhal bez problémů. Poruchy v hyperblasti výrazně polevovaly. Dalo se předpokládat, že za tři dny bude možný obvyklý hyperprovoz jako dřív.

Norman Dewitt mimoděk pomyslel na loď FALCON, kterou před časem vyslal s útočnou skupinou Bala Cormicka. Pokaždé, když si na to vzpomněł, ho přepadł neklid. I nyní.

Jak akce dopadla? Ztroskotala? Přivodilo to šílené záření ztroskotání akce, nebo naopak netušený úspěch?

Z myšlenek ho vytrhlo další videofonní hlášení.

McDee: „Guvernére, mám důležitou zprávu. Měli jsme mezi vědci biochemika...”

„Měli?“

„Měli!“ potvrdil McDee. „Krátce před půlnocí se beze stopy ztratil naprosto opilý biochemik Hub Sier. Což je zhruba před dvěma hodinami. Zpráva o pohřešování přišla od šéf mate matičky Anji Fieldové. Údajně s ním strávila večer. Její alibi je nevyvratitelné...”

Když Dewitt zaslechl jméno Fieldové, veškerá únava z něj rázem spadla. Ostře, nikoli však hlasitě řekl: „Copak taky už patříte k bláznům, kteří naletí na krásnou tvářičku? Jestli Sier zmizel a jestli pro nás byl důležitý, pak s tím má ta superblond’atá zmije co dělat!”

McDee chladně a nedotčeně odvětil: „V naší branži nikdy nebylo důležité, jestli je někdo krásný nebo ošklivý. Stejně tak nikdy nehrálo roli, jestli si něco myslíme, nebo ne. Důležité jsou pouze a výhradně důkazy. Jistě, šéfmatematičku jsme podezírali. Hub Sier požádal o termín na dnešek, chtěl sdělit nějaké důležité podrobnosti. Bohužel jsem se o tom nedozvěděl, to bych ho přijal ihned... Nicméně, abych zůstal u tématu. Fieldovou jsme prověřili. Nemá se Sierovým zmizením nic společného.“

„McDee...“ zasyčel Dewitt. „Můžete mi prozradit, proč mi tedy voláte kvůli takové maličkosti?“

„Já nedokážu posoudit, zda je maličkostí zmizení muže, který tvrdí, že zjistil cosi o Dharkově výzkumu Kyborgů...“

Tato slova zapůsobila. Dewitt se otázel: „Jak to víte, McDee?“

„Z výsledku Juga Vartoniše, to je Sierův kolega. Byl určitou dobu u toho, když Hub Sier vysvětloval Fieldové podrobnosti...“

„McDee! K věci!“

„Ano. Vartoniš usoudil, že podle odpovědí, které Sier dával matematičce, bylo zřejmé, že Sier ví, kde leží tajná výzkumná stanice studia vývoje Kyborgů. Proto jsem vám volal.“

Dewitt zůstal neústupný: „Podle mě té blond'atě zmiji příliš důvěřujete, McDee, ale do toho vám nechci mluvit. Dobře víte, že výzkum Kyborgů znamená nejvyšší stupeň naléhavosti. Takže mi teď netvrd'te, že máte málo lidí. Prostě mi konečně předved'te, jak umíte být úspěšný. Ani Eylerse ani toho Jose jste nebyl schopen chytit. Teď mále další šanci. Řekl bych, že je to vaše poslední. Konec!“

McDee zíral na potemnělou obrazovku...

Kyborgové - sen futuristů už z roku 1965. Cíl medicíny, biologie, biochemie, genového výzkumu, techniků a zoologů.

Člověk s umělými orgány, člověk, kterému doroste ruka, když ji při úraze ztratí. Člověk, který umí zastavit a znovu uvést do provozu své umělé srdce pomocí mozkových impulsů.

To byl jeden z velkých cílů vědy: všeobecně použitelný člověk! Člověk, který by se uměl pohybovat v různých gravitacích stejně svižně jako doma, který když zapojil své umělé plíce, mohl dýchat metanovou nebo kyanidovou atmosféru a žít v ní jako na Zemi.

Šílený výplod chorého mozku?

Nedosažitelný cíl? Fantazie směšných vizionářů?

A teď někdo tvrdí, že se kdesi tajně chystá příprava prvního Ky-

borga - na Dharkův rozkaz!

Ale kde? Kde na Zemi je ta tajná laboratoř?

* * *

První hodiny po zaznamenání kosmické katastrofy vládlo na palubách jedenácti lodí nacházejících se na planetě Exodus v souhvězdí Tygra napětí. Když však bylo zjištěno, že je energetické ochranné štíty lodí před zářením spolehlivě ochrání, atmosféra se uvolnila. Nikdo na lodích však nemohl tušit, že v tu dobu nad údolím číhalo devatenáct mužů sabotážní skupiny, a ani jak tito muži za dramatických okolností přišli vlivem záření o život.

Velitel flotily Janoš Szardak neměl nic proti tomu, aby se zkoumaly hodnoty a původ záření, ale pro svoji vlastní potřebu chtěl vědět, kdy bude možno alespoň ve skafandru opustit loď.

Oznámení této možnosti ho zastihlo ve chvíli, když si v kabině připravoval pracovní program své flotily na příští dny. Ještě se osprchoval, nasnídal se a pak teprve vykročil na cestu do velínu.

Tam mu nehlásili nic nového.

Na obrazovkách bylo zřetelné, že je na Exodu den.

Velitelská loď COL byla obklopena ostatními. Kolem vládl klid.

Szardak pohlédl do záznamů o momentálních hodnotách záření. „Myslím, že můžeme riskovat vyslání jednoho Blesku. Hornungu, dejte vědět Dresslerovi a Vultejusovi, aby připravili jeden Blesk. Rozkaz ke startu jim ještě přijde. Let samozřejmě ve skafandru.“

Hornung odešel. Rozkaz mohl předat pomocí palubního rozhlasu, ale většina lidí na palubě byla nyní ráda, když se mohla trochu projít.

* * *

Nucený návrat všech kolonistů z Hope na Zem - což byla jenom záminka, aby se Dewitt mohl stát vlastníkem techniky Tajemných z kontinentu Deluge - se nyní ukázal být pro kolonisty neuvěřitelným štěstím, poté co hodnoty záření galaktického magnetického pole dosáhly takové výše. Ani energetický ochranný zvon nad Cattanem by ho tentokrát už neodrazil. To dokázalo pouze intervalové pole nad strojovou jeskyní na Deluge.

V jeskynním systému se v tu dobu nacházelo asi sto mužů. Velmi málo lidí ve srovnání s gigantickými rozměry tří zdejších jeskyní.

H. C. Vandekamp, jediný expert na kontinuum na Hope, jenž se už tolikrát pohádal se Sibiřanem Arcem Doornem, si z hloubi duše přál, aby tu nyní byl ten rudovlasý sibiřský ďábel s ním. „Měl alespoň vztah k technice Tajemných. Co však my...?“

Objevitel tofiritu Achmed Tofir a metalurg Poul Renoir by s ním však hned tak nesouhlasili.

Zdržovali se v kantýně jeskyně prstencovité lodi a snažili se odstranit unitalové obložení stěn. Vinou evakuace šedesáti vědců z Cattanu na Deluge se zásoby potravin rapidně ztenčily. Kantýna, která na myšlenkový impulz vydávala potraviny a nápoje, nyní po vytvoření intervalového pole nad jeskyněmi stejně jako ostatní zdejší stroje nefungovala.

H. C. Vandekamp postával poblíž sedmi mužů v montérkách, kteří se marně snažili najít nějakou spáru.

Renoir přisunul ultrazvukovou řezačku.

Ještě jednou to s ní chtěl zkusit. Dnes se mu to muselo podařit, jinak se dalo snadno spočítat na prstech jedné ruky, kolik dní tu muži ještě mohou přežít. Voda byla na příděl a mytí se stalo nezodpovědným luxusem.

„Smrdím jako skunk,“ zanedával si Tofir, když si otřel pot. Vtom do něj Renoir nechtěně vrazil pojízdnou ultrazvukovou řezačkou. Tofir se otočil, spatřil svého kolegu, ale i nečinného Vandekampa a tak si vylil vztek na něm.

Jeden řval na druhého. Klaustrofobie.

Dost jasné projevy. Stačila sebemenší jiskřička a muži, kteří v životě nepomysleli na rvačku, by se navzájem umlátili.

V poslední chvíli se mezi ty dva kohouty vrhl Renoir. Pak se přidali i ostatní a odtrhli vědce od sebe. To už bylo příliš!

Vandekamp zuřil, ale beze slova se otočil a kráčel pryč. Tento jindy příjemný muž nyní nedokázal zkrotit svůj temperament.

Tofir si přejel rukou přes rty a objevil krev.

„Kdo má sprej?“ zeptal se a rozhlédl se.

Někdo přinesl malou trubičku, přistoupil k Tofirovi a řekl: „Držte!“ a na silně krvácející ránu v prasklém rtu stříkl biologický prostředek, jenž v okamžiku pokryl ránu filmem, který se zbarvil do barvy kůže a okamžitě ránu zacelil.

Zhruba za hodinu, když rána začala svědit, mohl Tofir film stáhnout. Svědění bylo nezvratným znamením toho, že se rána zahojila.

„Vzdávám se!“ zvolal Tofir, když ho ošetřili. „To, co tady děláme, je nesmysl!... Moment, moment, nechtě mě mluvit! Neskákejte mi do řeči. Jakmile nad námi vyvstalo intervalové ochranné pole, přestaly veškeré stroje a zařízení v průmyslovém domě a všude kolem pracovat. Oukej, to by nás nebolelo. Dneska ale stojíme před alternativou, že buď vyhladovíme a zajdeme žízní, anebo že vyjdem ven. Ale cestu ven nám zatarasilo intervalové pole...“

Renoir zaprskal: „Ale jaká je v tom alternativa, Tofire?“

Tofir se zasmál: „Aha, někdo tady začíná logicky myslet!“

Nervózní muži neměli náladu na žerty. Ale Tofir jejich mručení zastavil jediným gestem ruky a pokračoval: „Logika! To je to, co nás zachrání! Pánové, tady někde se musí nacházet nouzový agregát, s jehož pomocí bude možné uvést všechna zařízení na Deluge do provozu! Musí to tak být! Nedokážu si představit, že by Tajemní byli takoví idioti, aby si vyrobili dokonalou ochranu před vnějšími vlivy a pak tady zahynuli, protože uvnitř nic nefunguje! Ohóó... tak nějak to musí bejt! A když to tady Tajemní opustili, nouzový agregát vypnuli! Tohle je logika! Všechno ostatní je nesmysl!“

Přítomní reagovali. Začali mezi sebou debatovat a přikyvovali.

„Je tady jenom jeden problém,“ dodal Tofir. „Vydržíme pouze čtyři dni. Do té doby musíme najít spínač nouzového agregátu. A já si dovolím tvrdit, že každá jeskyně má svůj! Myšlenkový impuls nezabral, to jsme už zjistili. Takže musí jít o mechanický spínač.“

Muži se zamysleli. Kde ho hledat?

* * *

Blesk 011 se zapnutým intervalovým polem byl posunut stěnou COLU za pomoci tlakového paprsku, nastaveného na minimální výkon. Ovšem i pak měl sílu katapultu.

Než se Vultejus a Dressler stačili rozkoukat, octli se vysoko nad údolím s kulovitými loděmi své flotily a tlakový paprsek je nesl stále výš do stratosféry planety.

„Šle!“ zvolal Hans Vultejus na kolegu Dresslera, ale rozkaz vykonalo už automatické řízení Blesku a zapnulo podsvětelný pohon.

„Jsme moc vysoko...,“ zabručel Dressler, sedící na druhém seda-

dle. Pozoroval obrazový projektor. „A jsme moc rychlí. Už jsme z tlakového paprsku venku, Vultejusi?“

„Jo! Klesám na sto metrů!“

Blesk padal do hloubky jako kámen. Povrch planety jako by proti nim vystřelil. Ale oba piloti byli na takový obraz už zvyklí. Nehnuli ani brvou.

Králce nato Vultejus hlásil: „Výška dosažena. Co záření?“

Dressler se podíval na přístroje. „Bída!“ pravil lakonicky. „Bez skafandru můžeme leda...“

Spatřili to zároveň. Krajinu pod nimi rozdělovala řeka.

Na jejích březích... dinosauři!

Tam dole ležely stovky, možná tisíce bezvládných dinosauřích těl!

Blesk se zastavil deset metrů nad obřimi těly zdechlin. Muži se mimoděk otřásli hrůzou. Nyní rozpoznávali podrobnosti obřích stvoření. I po smrti byli tihle dravci příšerní. Dlouzí až třicet metrů, pokryti silnými, velkými šupinami, zčásti černými a zčásti zelenými... Byly to bytosti příbuzné těm, které před miliony let vyhynuly na Zemi.

Blesk pomalu míjel spousty těl na břehu řeky. A kolik jich ještě muselo být v lesích...

Fauna planety Exodus už neexistovala.

Vultejus podal krátkou zprávu na palubu COLU. Použil přitom frekvenci na UKV. Pak ale letěli dál a tak musel použít krátkovlnné spojení. Videofon nezabíral. Atmosférické poruchy byly na něj ještě příliš silné.

„Tam! Tam dole vpravo!“ vyhrkl Dressler a ukázal na dinosaura, který byl podstatně větší než všichni ostatní. Kolos délky téměř čtyřiceti metrů. Ležel bez hnutí na boku a ukazoval osm silných, tlustých nohou, zakončených drápy, jež připomínaly obrovské žluté srpy.

Vultejus k tomu klesl na výšku dvou metrů. Pak přistál.

„Vystoupíme?“ zeptal se a zašklebil se, když spatřil znechucený výraz v kolegově tváři.

„Hrozná příšerka,“ povzdechl si Dressler. „Ta by byla schopná spolknout stěhovací vůz! Natáčíme to, Vultejusi?“

Jo...“

„Aspoň to potěšení dopředu i našim kolegům... Proč jsme tady

vlastně přistáli? Ani jsem neměl moc chuti...”

Blesk opět odstartoval.

Příroda na Exodu neposkytovala vhodné prostředí pro vyhlídkové lety. Všude samý prales. Zeleň, samá zeleň, jen občas řeka.

Nikde ani živáčka.

Muži v Blesku mlčeli. Při nízké rychlosti udržovali kurz.

„Neměli bychom se...”

Vrátit, chtěl říct Dressler, ale vtom se v křesle napřímil a ještě více zvrátil hlavu, aby lépe viděl na nešikovně umístěnou obrazovou projekci. „Vultejusi...” vyhrkl rozrušeně. „Vpravo, asi 40 stupňů. Co to je za černou skvrnu? Jak se třpytí?”

„Kde?”

„Vlevo!” Neuvědomil si, že k sobě sedí zády. „Ale ale,” zvolal Vultejus, když to taky uviděl. Namířil si to k tomu.

Zastavili se nad místem, které připoutalo jejich pozornost. Vultejus hledal vhodný prostor pro přistání, ale široko daleko viděl jen prales. Pouze přímo pod nimi, kde byla země černá a stromy oškuhané a spálené jako následkem nějaké exploze, se dalo přistát.

Blesk zlehka dosedl.

„To přece vypadá jako... jako spáleniště...,” mumlal nevěřícně Vultejus.

Dressler si nasadil přilbu a ohlásil, že vystupuje. „Podívám se na to zblízka, chci zjistit, proč už se tady nic netřpytí jako předtím. Oukej, otevírám.”

Intervalové pole Blesku 011 bylo vypnuto. Dressler otevřel kryt a vyhoupl se z kabiny na zem. Náhodou pohlédl pod korpus Blesku a zarazil se.

„Co je?” zeptal se Vultejus, který tušil, že kolega něco objevil.

„Tomu se ani nedá věřit...” Víc toho Dressler nebyl schopen říct.

Chtíc nechtíc musel z lodi vystoupit i Hans Vultejus.

„Támhle!” ukázal mu Dressler.

Byl to kousek plastiku, zohýbaný a potrhaný, zčásti opatřený lakem a dokonce i několika písmeny!

Jett-B...

Dressler přenechal kolegu jeho úvahám, sáhl pod sedadlo a vytáhl ganymetr. Tento víceúčelový přístroj byl výsledkem pozemského vývoje, sloužil měření veškerých známých druhů záření a byl naprosto spolehlivý. Dressler poklekl a ani se příliš nepodivil, když

ručička přístroje vysoko poskočila a pak se teprve rozechvěle zastavovala.

Tady na tomto místě explodoval konvertor vznášedla. Ale jak to, že exploze zničila vše v okolí padesáti metrů? Ganyometr stanovoval, že se konvertor neproměnil atomovou explozí v malé slunce, ale že se jen roztrhl.

Vultejus zabral a kus plastiku, velký asi metr čtvereční, zpod břicha Blesku vytáhl. Dressler mezitím odešel ke stromům, aby měřil radiaci tam,

Vtom zakopl o nějaký kulatý předmět. Bezděčně na něj pohlédl. Koule se otočila a v tu chvíli Dressler zaječel.

Ze země na něj zírала napůl spálená tvář bez očí!

Mužská hlava!

Hans Vultejus všeho nechal a utíkal ke Dresslerovi. Kolegův výkřik mu ještě rezonoval v helmových sluchátkách.

„To snad není pravda...“ zašeptal.

Leželo jim to pod nohama.

Hlava nějakého muže! Hlava pozemšťana!

„Tak teď už chápu, proč takové výsledky exploze, Vultejusi... Pokud vím, na palubě žádné z našich lodí není vznášedlo typu Jett...“

„To se hned dozvíme!“ přerušil ho Vultejus, jenž rychle našel ztracený klid. Spěchal k 011, přepnul helmovou vysílačku na UKV a zavolal palubu COLU.

Měl štěstí. Ihned byl spojen se Szardakem.

„Nacházíme se asi 560 kilometrů od vás a přistáli jsme v místě, kde se před několika dny zřítilo vznášedlo typu Jett. Veškerý štěpný materiál konvertoru...“

„Pěkně pomalu!“ zarazil ho Szardak. „Co to u všech čertů vykládáte, Vultejusi? My nemáme na palubě žádná vznášedla typu Jett! Copak jste se zbláznil?...“

„Taky jsem si to před chvílí myslel, když jsem na zemi spatřil utrženou hlavu pozemšťana, Szardaku. Ale pak jsme si s Dresslerem uvědomili jednu věc: tady se zřítilo vznášedlo typu Jett s plastitem na palubě!“

„Typ Jett a výbušnina plastit? Vultejusi, to k sobě moc nepasuje. Tam, kde ten zatracenej nebezpečnej plastit exploduje, nezůstane kámen na kameni...“

„Ale přesto: našel jsem tady kus toho vznášedla a je na tom nápis,

hláskuji: Julie - Eva - Tomáš - Tomáš - pomlčka - Berta. Všechno je...”

„Bé jako Berta?“

Proč najednou Szardak křičel? Muž s tváří hráče pokeru křičel!

„Bé jako Berta, Szardaku,“ trval Vultejus na svém.

„Člověče,“ povzdychl si Szardak, „víte vůbec, co to znamená? Víte, že první typ vznášedla Jett-B vyšel z brány továren teprve dlouho poté, co jsme odletěli do kosmu? Teprve poté, co zrádce Dewitt uchvátil vládu nad Zemí? Vultejusi, určitě se nepletete?“

„Já...”

Vultejus neslyšel, jak k němu přistoupil Dressler a položil mu ruku na rameno. Odmlčel se a ohlédl se. Pak zaslechl, jak kolega říká: „Já jsem taky něco našel. Tady...”

Plastiková látka. Kousek rukávu s vlisovaným nápisem FALCON.

„Vultejusi, proč mlčíte!“ křičel Szardak do mikrofону.

Pilot Blesku musel nejdřív naprázdno polknout, pak teprve promluvil.

„My už víme, k jaké lodi to vznášedlo patřilo...”

„Vultejusi!“ zařval Szardak ještě hlasitěji. „Tady může jít o vteřiny. Jak se jmenuje ta loď?“

„FALCON...”

Zase atmosférické poruchy a chrastění ve sluchátkách...

„Jste tam ještě, Szardaku?“ křičel Vultejus.

Odpověď přišla okamžitě. „Přinést hlavu mrtvého! I plastický úlomek... a... a... odkud víte, že to byla loď FALCON?“

„Dressler našel kousek uniformy!“

„Všecko zabalit a pak se co nejrychleji vrátit na palubu COLU! Jasně?“

„Rozkaz...” odvětil Vultejus a tázavě pohlédl na Dresslera.

Ten věděl, oč jde. „Já ne!“ řekl.

„Vylosujeme to. Panna nebo orel?“

„Orel!“ zvolal Dressler.

Padla panna a Dressler od plic zaklel. Ale nebylo mu to nic platné. Musel sebrat a zabalit tu hlavu.

Chvilí nato už Blesk 011 svištěl zpátky na základnu.

Palubou FALCONU se rozléhal poplašný signál. Kapitán Leon se vylekaně probudil z hlubokého snu a v první chvíli netušil, oč vůbec jde, ale pak mu došlo, že velín vyhlásil nejvyšší stupeň poplachu. Stiskl tlačítko palubního interkomu a spojil se s velínem.

Jeho první důstojník mu krátce ohlásil, že zhruba před minutou zaměřili Blesk, který se za nejvyššího zrychlení vracel k místu, kde stála Dharkova flotila.

Čtyřiačtyřicetiletý Leon se ihned rozhodl. Od chvíle, kdy tu zaznamenali kosmické záření, všechny pohonné agregáty lodě stály. Nyní se rozbíhaly. FALCON se připravoval ke startu.

„Jdu do velínu...“ zavřel do mikrofonu a rychle se oblékal.

Jeho kabina byla umístěna na centrální palubě. Ani ne o minutu později už stál ve velínu a přebíral loď. Pohledem přelétl kontrolní přístroje a pak prvnímu důstojníkovi řekl: „Vydejte rozkaz, aby bylo směrem k Dharkovi nasazeno energetické zaměření. O našem případném startu rozhodnou výsledky zaměřovače.“

* * *

Dressler si řádně oddechl, když mohl konečně hlavu odevzdat týmu lékařů na palubě COLU. S druhými dvěma nálezy šel Vultejus přímo za Szardakem.

Ten si prohlédl zbytek uniformy. „Jednoznačně FALCON!... A támhleto... taky jasné. Nyní si ještě počkáme na výsledky lékařského zkoumání...“

Ty přišly za chvíli.

Szardak se domníval, že ho jen tak něco nepřekvapí, ale v tomto případě se přece jen pletl. „Co to říkáte? Tento muž byl roztrhán následky výbuchu plastitu. Jeho smrt souvisí s následky kosmického záření? Jste si jisti?“

Szardak byl zasypáván odbornou lékařskou terminologií. Rychle poděkoval a přerušil spojení.

Vultejus stál pořád ještě vedle něho. „Nechal jste deaktivovat Blesk? Ne?“ zlobil se Szardak. „To jsou i tyhle předměty stále ještě radioaktivní? Že se nestydíte! Takový starý rutinér! Okamžitě se vším pod dezaktivací sprchu! I váš skafandr! To je neslýchané!“

Pilot Blesku zrudl, popadl oba nalezené kousky a ztratil se. Szar-

dak kráčet za ním. Nemínil podstupovat sebemenší riziko. Na lékařské stanici se nechal změřit ganymetrem. „Sprcha kategorie 2, Szardaku. Táhle. Jsou tam už dva moji kolegové. Ti, co studovali tu nalezenou hlavu.“

„Zasažení následky kosmického záření?“

„Ne,“ zavrtěl doktor hlavou. „Jde o záření, vzniklé vinou roztržení konvertoru. Štěpný materiál...“

„A jak si vysvětlíte, že piloti viděli stovky mrtvých dinosaurů?“

Lékař se mírně pousmál. „Tomu uvěřím teprve, až to uvidím na vlastní oči. Ted' už ale je na čase, abyste se odebral pod sprchu.“

Szardak se zarazil. Vzpomněl si na pilota Blesku Vultejuse. „To to vážně tak spěchá?“

„Ano!“

Szardak skočil k videofonu. Přepnul ho na rozsah palubního rozhlasu.

„Vultejusi, Vultejusi! Vyhod'te ty krámy do nejbližší volné kabiny, uzamkněte ji a ihned přijďte na lékařskou stanici! Slyšíte mě?“

Žádná odpověď, jenom šepot a tiché hlasy odevšad z COLU.

„Vultejusi...!“ křičel Szardak. Lékař k němu přistoupil blíž a položil mu ruku na rameno, aby ho uklidnil, ale Szardak ji odmrštíł.

„Vultejusi!“

Nic.

„Hvězdy a bolidy, kde ten Vultejus trčí!“ křičel do mikrofону. „Každý, kdo ho uvidí, se mi bude okamžitě hlásit! To je rozkaz velitele!“

Konečně se ke slovu dostal i doktor. „Proč se tak čílíte?“

Szardak na něj zíral, jako by to byl člověk se třemi hlavami. „Proč se...?“ Zarazil se, chytil doktora za klopý pláště a zacloumal jím jako s prázdným pytlem. „Jestli jste si hrál na důležitýho... Tak co! Musím pod sprchu, nebo jste přeháněl! Je to tak nutný? Odpovězte!“

Lékař přidušeně chrčel. „Má... má... máte trochu času. Máte...“

Szardak ho pustil. „Doktore, vy zapomínáte, že jste na palubě COLU! Tady nejsou malé děti, na který musíte dělat bububu! Co si to o sobě myslíte! Tady potřebujeme vždy a všude přesné informace. Přesné, slyšíte! I ty, co se týkají našeho zdraví! Nehrajte si na pána-boha!“

V tu chvíli se rozletěly dveře a do palubního lazaretu vešel pilot

Hans Vultejus. V rukou stále ještě držel nalezený úlomek a kus uniformy!

„Zahod'te to!“ zvolal Szardak, popadl ganymetr a změřil sílu záření úlomku.

Ukazatel radiace vystoupal až do červeně vyznačené oblasti!

Janoš Szardak vyhlásil na lékařské stanici malý poplach kvůli záření. On i Vultejus zmizeli v dezaktivací sprše a za chvíli je následoval i Dressler. Když vyšli ze sprchy, oba kousky byly pryč a záření bylo všude na stanici odstraněno.

* * *

Celá Szardakova flotila byla připravena k nasazení, ale jenom COL, SALAMANDR a KHAN obdržely rozkaz ke startu. Szardak ho upřesnil:

„...odstup tří kilometrů. Výška letu 800 metrů. Rychlost stejná jako COL. Plná bojová pohotovost. Musíme vycházet z předpokladu, že se na Exodu zdržuje FALCON. Křižník nesmí být za žádných okolností vážně poškozen!“

Kapitáni SALAMANDRU a KHANU potvrdili příjem. Za okamžik se od země odlepila COL a obě lodě - stíhací a průzkumná - ji následovaly.

Szardak vyvolal v palubním počítači uložená data souřadnic letu Blesku 011 a přepnul na automatiku...

A ozval se výkřik:

„Zaměřena cizí loď! Energetické spektrum ukazuje buď na loď pozemské flotily, nebo na giantský křižník! Údaje...“

Na tohle Szardak čekal. Bleskurychle se spojil s doprovodnými loděmi. Vydal další rozkazy a upřesnil souřadnice letu.

Cizí kosmická loď, podle všeho FALCON, byla vzdálena jenom 12 475 kilometrů a právě se snažila co nejrychleji opustit planetu. Szardak při tom všem stačil sledovat okolní krajinu. Právě mýjeli místo, kde piloti Blesku objevili zdechliny dinosaurů. Szardak nastavil nejsilnější zvětšení optiky a mimoděk přivřel oči.

Co jen to ti piloti viděli?

Obří dinosauři nebyli mrtví! Alespoň ne všichni! Řada z nich zvedala hlavu za řevem motorů COLU.

Tohle odpoutání pozornosti zabralo Szardakovi jen pár vteřin.

Ale slíbil si, že se k té věci ještě vrátí.

„SALAMANDR a KHAN zaostávají! Vzdálenost k cizí lodi se zvolna zkracuje!“

Szardak to ani jinak nečekal. Lodě nižší třídy nemohly jeho křížníku stačit. Totéž však platilo o FALCONU, jemuž se nedařilo před COLEM utéct.

„Ještě 1 000 kilometrů! Cizí loď mění kurz. Pravděpodobně se pokouší opustit soustavu co nejbliž Tygřího slunce!“

Szardak podmračeně přikývl. Kdyby musel řídit FALCON, zřejmě by udělal totéž. Kosmické záření spolu se slunečními emisemi mohly společnou silou natolik rušit zaměřovače pronásledovatelovy lodi, že by se nakonec mohl bezúspěšně vrátit.

Janoš Szardak nebyl člověk, kterému by scházela schopnost rychlého rozhodování. Okamžitě rozkazoval: „Všem, všem! Do skafandrů! COL bude za třicet vteřin zatížena o 100 procent nad maximum! Všechna střediska udržovat přímé spojení s velínem! Konec!“

Vteřiny ubíhaly. Posádka vklouzla do tenounkých skafandrů a vyčkávala. Osmnáct vteřin po rozkazu se dooblékl poslední muž.

„Vzdálenost deset tisíc metrů!“

Szardak se sklonil. Stiskl tlačítko a spojil se s centrálou zbraní.

„Raptor, pal!!“

Z korpusu lodi vyjely sedmnáct metrů dlouhé věžovité antény a zahájily palbu. Pět jejich paprsků narazilo na energetický ochranný štít FALCONU a nasávalo jejich energii do sebe.

Pak se přidaly další paprsky!

Rozběhl se countdown.

Szardak vypnul všechny automatické pojistky, fungující při přetížení agregátů lodi.

Ale pak se mu ruka svezla z páky.

Prostor Tygřího systému se silně otřásl.

FALCON v poslední chvíli transitoval, a tak se zachránil před pronásledovatelem.

„Zaměřovače...?“ zavrčel Szardak.

Musel si počkat a čím déle čekal na výsledek, tím jasnější mu bylo, že se zaměřovačům nepodařilo zjistit souřadnice zpětného vsko-ku FALCONU do normálního kontinua.

Nato přišla i odpovídající zpráva, která tuto domněnku potvrdila. COL se musel vrátit.

Škoda, říkal si Szardak v duchu. Škoda, Dewitte, že se nám nepodařilo rozšířit sbírku. Škoda, že se nám nepodařilo zbavit tě dalšího křížníku...

* * *

Pulzování intervalového pole POINT OF zvolna polevovalo. Nikdo si to nedokázal vysvětlit, přestože všem bylo jasné, že tato anomálie představuje pro posádku akutní nebezpečí.

Během posledních hodin rozvířila hladinu mínění expertů i další skutečnost. POINT OF prolétala zónou, ve které nejdůležitější hodnoty elektromagnetického pole vykazovaly mimořádnou intenzitu. Což vedlo k dalším diskusím, ale Dhark je všechny přerušil slovy: „Máme vůbec komplexní představu o tom, jak vlastně takové magnetické pole vypadá?“

Nyní stál Dhark ve velínu před obrazovou koulí a díval se do hlubin kosmu. Stále více se blížili k Halu, onomu hvězdami minimálně posetému výběžku o údajné délce až 20 000 světelných let. Teprve za ním měl začínat prázdný vesmír. O 2,6 miliónů světelných let dál se nad propastí prostoru a času vznášela další hvězdná populace - zářící spirála Andromedy.

Tak krásný, tak fascinující tenhle hvězdný kotouč Dhark ještě nikdy neviděl. Nemohl se toho nabažit.

Ale musel myslet i na uchvatitele Země Dewitta, musel myslet na tento let: na let za Calem, kterému chtěl vysvětlit, že ne on napadl jejich loď, to že udělal Dewitt! Že Dhark neporušil uzavřenou smlouvu!

Už delší dobu ho sledoval jeho přítel Dan Riker. Ve velům v tu chvíli nebylo moc práce...

„Rene, radši bych nás viděl letět k Zemi.“

V Dharkových očích se zlostně zablesklo. „Můj milý,“ řekl ostře. „Doufejme, že nebudeme muset už brzy rychle letět k Zemi, abychom tam bok po boku s Dewitem bojovali proti Giantům!“

Přítomní muži překvapeně vzhledli.

„Ty... ty... Rene, ty bys pomáhal Dewittovi?“ nevěřicně vykoktal Riker.

„Samozřejmě, kdyby Zemi přepadli mimozemšťané! Pomohl bych lidem, a ne Dewittovi! V takovém případě bych se mu dokonce

i podřídil!“

Ano, takový byl Dhark - obětavý a nesobecký. Muž, který vše podřizoval potřebám a zachování lidstva.

„Dávat šanci Dewittovi...,“ zamumlal Dan a zavrtěl hlavou.

„Ani tu nejmenší, Dane!“ odporoval Dhark rozčileně, protože jeho přítel nechtěl vidět nebezpečí, které hrozilo Zemi. „Dewitt je v mých očích bezohledný, mazaný zrádce a už dávno by měl se mnou co do činění, kdyby opět nevyvstalo nebezpečí ze strany Giantů. Dane, jestli Gianti přiletí se svými 7 000 loděmi, co pak zůstane ze Země a z její flotily? Nic moc. A abychom tomuhle zabránili hned v zárodku, musím mluvit s Calem, musím ho přesvědčit, že bitka u slunce Spika byla výsledkem nedorozumění.“

Riker stále ještě nesouhlasil. „Když jsme žili na Hope...“

Dhark ho ihned přerušil. „Hope není Země. Hope bylo místo nouzového přistání pro 50 000 kolonistů. Kdybychom tam tenkrát všichni zahynuli při nějakém útoku, nemělo by to na osud lidstva žádný vliv... Ale kdyby se Gianti rozhodli vrátit na Zemi, nepochybují o tom, že by neušetřili ani živáčka! Zničili by lidstvo jednou provždy!“

Dhark si podmračeně měřil svého přítele Rikera. Pak lékaře Manu Čobeho. Ostatní. Nikdo z nich na akutní nebezpečí ze strany Giantů nevěřil.

Bylo to normální?

Sotva si položil tuhle otázku, vykročil k zaměřovačům, zastavil se nad Tino Grappou a řekl: „Přepněte energetické zaměřování na jemnou síť!“

Dhark byl najednou neklidný. Zdálo se mu, jako by Grappa pracoval příliš pomalu, ten však vše vykonával stejně svižně a perfektně jako obvykle.

„Přebírám...,“ hlásil Dhark, usedl do křesla a dokončil, co Grappa nestihl udělat.

Energetický zaměřovač byl namířen k cíli letu. Dhark ho přepínal a ohmatával prostor do všech stran.

„Nic,“ řekl mimoděk Tino Grappa.

Dhark přikývl. Zezadu se blížil Manu Čobe. Dhark se trochu odsunul stranou, aby mu umožnil pohled na přístroje.

Čobe se předklonil, všechno zkontroloval a potom dodal: „Nic! Neukazuje vůbec nic!“

„Vůbec nic,“ zopakoval Dhark a vrátil zaměřovač do Grappových rukou. Pak vstal a beze slova opustil velín. Chtěl být chvíli sám. Potřeboval nerušeně přemýšlet.

Celá posádka POINT OF se nacházela pod vlivem hypnózy!

Energetický zaměřovač to prokázal!

Ani Tino Grappa, ani Manu Čobe neviděli zřetelné hodnoty, které zaměřovač zachycoval!

Za normálního stavu by je viděli oba! Byli to nejlepší odborníci.

Dhark na okamžik pomyslel na Syntety, ale pak tu myšlenku zavrhl. Hodnoty, které zaměřovač zaznamenal, se lišily od těch, které ukazoval v případě, nacházela-li se loď pod vlivem Syntetů...

Hluboko ponořen do myšlenek došel Ren Dhark do své kabiny.

Hypnóza...

Na lodi ji ovládal jen Čobe... Spletl se v něm jako v Dewittovi?

Ne, ne, Čobe to určité nebyl...

Dhark se neklidně převaloval na lůžku.

Že by Cal? Cal, ona tajuplná pětičlenná vůdčí skupina Giantů, která disponovala svojí silou pouze tehdy, bylo-li všech pět jejích členů pohromadě? A jaká to byla síla, Cal už dokázal. Jeho hypnotický impuls, vyslaný z Robonu, došel nejen na sousední planetu Mounts, ale i na mnoho tisíc světelných let vzdálenou planetu Hope!

Dhark bezradně vstal, upravil se, občerstvil, ale pak se zase zastavil ve dveřích. V jedné věci měl jasno: nikdo se neměl dozvědět, co zjistil. Jen on sám musel najít vysvětlení: Kdo? Kdo hypnoticky ovlivnil posádku?

* * *

Kapitán Leon věděl, že jde o víc než o pouhou svobodu posádky. Pronásledovatel po nich začal střílet.

Leon měl FALCON pevně pod kontrolou, ale stejně si dovoloval přesprlíš..., svým bezohledným chováním vůči agregátům si proti sobě pošťoval hlavně experta na pohon.

„Vyletíme do vzduchu!“ křičel ten dobrý muž ze strojovny.

„Letíme, letíme, ale nevyletíme!“ odvětil Leon ostře. „Výkon pohonu se stejně už zastavuje...“

140 procent nad normálem!

FALCON se v neuvěřitelném zrychlení hnál do volného kosmu k

Tygrímu slunci, ale ani tak nestačil utíkat před 400metrovou lodí Dharkovy flotily. Leon přesně věděl, že za chvíli nastane okamžik rozhodnutí.

Pak po FALCONU hmátly raptorové paprsky. Poslední konvertory lodi se okamžitě roztráslly, vydaly zbylé rezervy energie, přetížené transformátory zařvaly.

Stav nejvyššího ohrožení FALCONU!

Existovala pouze jedna jediná možnost záchrany.

Slepá transice!

Budou se muset odvážit slepého vyskoku do hyperprostoru a výskoku někde do neznáma s rizikem, že skočí rovnou do nějakého slunce...

Ale nedalo se nic dělat...

Transice!

V následující chvíli bylo po všem.

Transice proběhla bezčasově, strach vyvolaný rematerializací opustil posádku a Leon snížil výkon motorů. Zuřivý řev a dunění agregátů kleslo a ustalo.

„Planety!“ vykřikl druhý pilot vedle Leona a vzrušeně ukazoval na obrazovku se čtyřmi planetami a nějakým sluncem.

Leon přibrzdil let FALCONU. Otřel si pot z čela.

Zaměřovače běžely. Leon se zvolna uklidňoval. Tentokrát to tedy ještě dopadlo dobře.

„Hoho, ten systém má šest planet,“ ozvalo se ve sluchátkách.

„Použijeme Myselsovu metodu, ... chvíli to potrvá!“

„Fofr!“ naléhal kapitán, jenž si nebyl příliš jist, zda si pronásledovatel nezaznamenal souřadnice jeho výskoku a neobjeví se každou chvíli poblíž.

Ale překvapení v tuto chvíli přišlo v podobě slunečního systému!

Třetí planeta, velmi pravděpodobně kyslíková, měla oběžnici! Další planetu!

Dvojče!

„Kain a Abel!“ vyhrkl někdo ve velínu.

„Voni byli dvojčata?“ zažertoval si kdosi.

„Bohužel... to se neví, jejich rodný listy se ztratily.“

Zatímco si posádka dělala vtipy, Leon sledoval údaje o planetách.

Abel, v průměru o 100 kilometrů větší než jeho satelit Kain, byl relativně teplou planetou. Když se nad ni FALCON snesl a rychle se

přibližoval povrchu, muži začínali rozeznávat obrovský, pralesu podobný porost.

Přistáli na denní straně. Menší planetu - Kaina - nebylo vidět. Stála přesně za svým větším bratrem.

Leon posadil loď měkce před okraj pralesního porostu.

FALCON stál! Našel svůj prozatímní úkryt. Kapitán a jeho muži si mohli oddychnout. Avšak jako svědomitý velitel přikázal, aby zaměřovači bez ustání sledovali okolní prostor.

Znovu si vzpomněl na Bala Cormicka a jeho speciální skupinu.

Přežil to záření alespoň někdo z nich?

Oba palubní astronomové vyhodnocovali hvězdné snímky. Poměrně rychle rozeznávali, kde se jejich loď po ukončení slepé transice octla. Během okamžiku stanovil počítač souřadnice skoku k Zemi. Leon neváhal ani chvíli a rychle loď připravil k transici tak, aby v případě nutnosti mohla ihned odletět k Zemi. Nemínil ji vystavovat dalšímu nebezpečí ze strany útočníků. Striktně odmítl žádost planetologa Tyssena o studium planety Abel. Avšak po čtyřech hodinách svolil. Dalších patnáct mužů dostalo za úkol Tyssena na jeho expedici doprovázet.

Leon nedokázal zapomenout na obří dinosaury na planetě Exodus.

Šestnáct mužů opustilo loď spodním výstupem.

Od džungle přicházel svěží vánek. Muži v tenkých skafandrech míjeli teleskopické přistávací nohy FALCONU a kráčeli k zelené stěně pralesa.

Ticho působilo blahodárně. Ve vysoké trávě štěbetali a zpívali ptáčci. Skupina paprskomety ozbrojených mužů se blížila k pralesu.

Jejich pohledy se vpíjely do více než dvě stě metrů vysokých stromů. Hladká, nepopraskána kůra kmenů zářila červeně a žlutě, ale žlutá barva převládala. Listů bylo sytě zelené... Pokud se dalo hovořit o listí: měly v průměru třicet metrů čtverečních.

Stejně jako na Zemi i tady padalo listí na zem a uvadalo. Dva z mužů se marně snažili jeden takový list zvednout. Skleníkové klima, které jim vyhánělo potoky potu z pórů, zabraňovalo ostatním, aby jim pomohli.

Planetolog Tyssen využil přenosný geografon, který ho informoval o geologickém složení vrstev do hloubky 13,5 kilometrů pod jeho nohama. Nijak nesledoval muže, které dostal ke své ochraně.

Pár jich stálo pod jedním z těch neuvěřitelně vysokých stromů a s hlavou hluboce zakloněnou hleděli vzhůru. Mezi listy tam nahoře něco bylo. Pomocí dalekohledů zjistili, že jsou to kulaté, dva až tři metry v průměru měřící plody...

Nocce, triadvacetiletý mladík, lehkomyšlně namířil nahoru paprskomet a řekl: „Jedno to rajče nám utrhnu...“

Paprsek zasyčel. Energetická dráha zasáhla cíl nahoře v koruně ve výšce dvou set metrů.

Ze všech stran k Nocemu přiskočili kolegové. Křičeli, aby toho nechal. Ale pozdě.

Nocce dostal své pověsti prvotřídního střelce.

Jeden z těch kulatých plodů se nahoře uvolnil a řítil se proti nim. Muži se před ním rozprchli do všech stran.

Pak se ozvalo mohutné plácnutí, červená koule dopadla a rozbila se. Uvnitř měla nádherně zelenou a žlutou dužinu, ale dlouho tak nevydržela. Přes všechno se položil jakoby slabý závoj. Ani červený povrch plodu už nebyl tak zřetelný.

Muži překvapeně pozorovali, co se s plodem děje. Někteří k němu už i vykročili, ale pak se náhle zarazili.

Z plodu se vyvalila mlha, žlutě zbarvená mlha, která klesla dolů k zemi a tam ji pak rozfoukával vítr.

„Neměli bysme tomu uhnout...?“ pravil kdosi, ale pak se ozval někdo další:

„Panebože, to je ten nejnádhernější parfém, jaký jsem kdy číchal!“

Nažloutlá mlha je pomalu mījela. Vůně to byla nepopsatelná, i když nikterak intenzivní. Planetolog ihned jednal. Popadl vakuovou baňku, běžel za mlhou, klesl do ní a pokoušel se nabrat co nejvíce této látky pro účely pozdější analýzy...

Ale když se pak opět podívali na rozbitý plod zblízka, byli zklamáni.

Slupka už nebyla rudá, vnitřek nijak pevný - stále více se měnil v bezbarvou kaši bez vůně a zápachu, stékající do všech stran. Zvláště bylo, jak ji země rychle vstřebávala. Jako by ji přímo vsávala.

Čas, který jim velitel Leon dal k dispozici, uplynul. Skupina se nerada vracela na palubu.

Planetolog ohlásil, že planeta Abel stojí za bližší prozkoumání. Vyjádřil přesvědčení, že tu jsou silná naleziště rud vzácných kovů.

„Veliteli, vrátíme se ještě na Exodus?“ uzavřel planetolog svoji přednášku.

„To by bylo příliš nebezpečné,“ odvětil Leon. „Zatímco jste byli venku, veškeré uplynulé události jsme ještě jednou zvážili. Cormicovu skupinu musíme odepsat. Není to dvakrát příjemné vracet se na Zemi s prázdnýma rukama...“

Tyssen mu skočil do řeči: „Nemohli bychom tedy ještě před odletem navštívit planetu Kain? Veliteli, ať má tato výprava aspoň nějaké výsledky...“

Leona nebylo možno získat. „Nač by bylo dobré přistání na pár hodin, Tyssene?“ Začichal kolem sebe. „Kdo používá ten nádherný parfém? Už to tady voní pěknou dobu... Tuhle vůni neznám!“

Tyssen poinformoval kapitána o Nocceho mistrovské ráně.

„... vzorek voňavé mlhy jsem zachytil do baňky a jestli ne teď, pak za pár týdnů se o ni bude zajímat pozemský kosmetický průmysl. Něco takového je jako poklad... Pak můžeme klidně říct, že naše výprava byla úspěšná.“

„Dobrá, dobrá, Tyssene, ale guvernérovi jsme tím nijak neposloužili. Ten má jiné zájmy. Dhark nadále vlastní flotilu a Bala Cormicka s jeho skupinou můžeme odepsat.“

Planetologa Tyssena přepadla výzkumná horečka. „Leone, vy máte strach, že by nás pronásledovatelé mohli při letu na Kaina zaměřit?“

„To ne. Slepá transice nás přenesla přes vzdálenost 120 světelných let směrem k Zemi. Mezi námi leží narušené magnetické pole... No tak dobře, ať je po vašem. FALCON poletí na Kaina. Doufejme, že tam narazíte na něco, co budeme moci vykázat jako velký úspěch. Já osobně se raději nechám překvapit.“

* * *

Seděli ve Val di Sañ Nicolo, v dolomitském údolí. Byli tu Bernd Eylers, Ibrahim ben Dorrha, Jos Aachten van Haag a sedm dalších mužů z bývalé skupiny Milano.

Srub vypadal jako každý jiný. Časem potmavlé dřevo, rozvrzaná okna... Stezka, která sem nahoru vedla, byla dostatečně široká na to, aby po ní vyjelo auto, ale už déle než rok tudy žádné neprojelo.

Pozza a další obce v údolí byly opuštěné. Hlad a zoufalství vy-

hnaly obyvatelstvo do Bozenu, Meranu a Trientu v naději, že tam bude něco k jídlu spíš než tady v horských údolích.

Nikdo se sem nevrátil. Srdce Trentinských Dolomit bylo opuštěné. Nebyly tu žádné nedůvěřivé oči, číhající na vznášedla.

Muži se v tomto úkrytu cítili bezpečně. Jejich vznášedla byla zamaskována ve skalních rozsedlinách a nemohla být nijak snadno objevena. Malý příruční zaměřovač, zásobovaný polním agregátem, chránil obyvatele srubu před překvapeními. Dva staromódní paprskometry se staraly o vyhřívání srubu, sestávajícího ze dvou místností a kuchyňky. Plastikové okenní tabulky byly pokryty jednostrannou fólií, takže nepropouštěly ven žádné světlo. Kolem starého dřevěného stolu posedávali na lavicích muži a naslouchali hlášením přicházejícím z videofonu. Byly to tajné zprávy podzemní organizace GBO. Stále se v nich opakovaly požadavky na finance.

Oblast Milána se ohlásila jako poslední.

„...nutně potřebujeme větší sumu peněz!“

Mužům ve srubu však prostředky chyběly! Jejich finanční situaci nebylo možno označit jinak!

A Bernd Eyler si na takovou situaci musel teprve zvykat. Zatím se ještě nikdy nesetkal s nedostatkem hotovosti. Teprve když guvernér Dewitt připravil bývalou GBO o prameny, musel se potýkat s novými podmínkami.

„Přepadneme banku?“ navrhoval ben Dorrha, jako by šlo o něco, co dělá každý den.

„To v žádném případě!“ protestoval Eyler energicky. „Návrhy tohoto druhu nechci ani slyšet!“

„Správně,“ zasmál se Jos. „Avšak jak se dostat k penězům, když ne cestou, která není zrovna legální! Když tak uvážím, že náš přítel Dewitt není taky žádný extra dobráček, nýbrž zloděj a zrádce, tak něco takového považuji pouze za sebeobranu! Eylerse, nechte to na mně. To je můj úkol. Po dobu mé nepřítomnosti pouze řádně střežte Blesk...“

Muži mu pozorně naslouchali. Kromě Eylerse nikdo z nich nevěděl, že se agent Jos už více než dvacetkrát octl před soudem, avšak že ještě nikdy nebyl odsouzen. Kdysi v nějakém rozhovoru řekl: „Když člověk už tolikrát stál před soudcem, tak nečeká zázraky a spokojí se s pouhým zproštěním viny pro nedostatek důkazů!“

Eyler se rozhodl. „Dobrá, Josi, ale prosím vás, neriskujte!“

Jos se zeširoka zašklebil. „Tak to bych nepřines ani dolar! Chvíli se pokuste nedělal si o mě starost. Ono to vyjde. Co takhle Paříž, Eylersi? Rád bych tam načnul zamrzlé konto GBO a zároveň bych rád obnovil kontakty s nějakými Robony. Myslím, že ještě neztratili svůj vyvinutý smysl pro nové, šustivé tisícidolarovky!“

Kdo mu naslouchal, musel mít nutně dojem, že je to velkohubý nádiva. Ale ve skutečnosti byl Jos Aachten van Haag špičkový odborník bývalé Galaktické Bezpečnostní Organizace, jenž ležérně vyřešil už nejeden složitý případ, na jaký by se obvykle nasadila celá speciální skupina.

Disponoval tím, čemu se říká šestý smysl, a - neuvěřitelnými kontakty. Navíc se ukazovalo, že pouze on je schopen navazovat styky s Robony a získávat je na stranu ilegální organizace GBO.

Během tří dnů chtěl v Paříži opatřit peníze a vrátit se zpátky. Maličkost.

* * *

Norman Dewitt se už potřetí pokoušel v hyperspojové stanici Cent Fieldu zjistit, zda bylo navázáno spojení s lodí FALCON, ale tamější experti museli přiznat, že o osudu této 200metrové lodi nic nevědí.

Vlastně si Dewitt mohl liboval. Poměry na Zemi se lepšily den ode dne. V kosmu i ve slunečním systému vládl klid a pro ty, co malovali čerta na zeď, že Zemi čeká druhá giantská invaze, měl jenom shovívavý úsměv.

Nevěřil tomu. Navíc počítač udal, že z 92 procent nemusí Země počítat s přepadením z kosmu.

Ve světových zprávách bylo jméno Normana Dewitta slyšet stále častěji. Šikovně řízená propaganda přinášela ovoce. Bylo zastaveno vysílání tří tajných stanic, věrných Dharkovi a jeho lidem. Tato úspěšná akce šla jednoznačně na konto McDeeho. Jedinou vadou na kráse se zdálo být, že přitom nezatkli žádného Eylersova agenta, ovšem tato skutečnost byla vysvětlována tím, že stanice pracovaly plně automaticky.

Na Rena Dharka myslel Dewitt stále méně. V jedné záležitosti však Dhark zůstával nadále nepříjemným: nadále disponoval dvánácti křižníky, z nichž samotná POINT OF vydala za pět. Avšak

Dewitt se konejšil přesvědčením, že Dhark nikdy proti Zemi nezaútočí... Nebylo to v Dharkově povaze.

„Chybí ti formát, Dharku...“, mumlal, zatímco na něj čekal ohlášený McDee.

Pustil ho dál.

Tělnatý muž s řídkými zrzavými vlasy přijal místo u stolu proti Dewittovi. Šel rovnou k věci.

„Případ Sier není případem Anji Fieldové, guvernére. Ona s jeho zmizením nemá nic společného. Ovšem kde onen biochemik trčí, je neznámo. Z Paříže jsem dostal zprávu, že se tam ukrývá Jos Aachten van Haag. Musí být šílený, když ani nepoužil biomasku. V Paříži jsme vyhlásili poplach i mezi Robony. Kdo nám Jose vydá do 24 hodin, dostane vysokou odměnu. Třeba nás pak přivede i na stopu Eylerse. Údajně se má zdržovat někde v jihoafrické oblasti.“

Dewitt zareagoval na jednu informaci:

„Takže Roboni se zajímají o peníze? Před těmi se neuzavírají mezi sebe jako před námi, McDee?“

„Ano! Byli jsme tím překvapeni všichni! Já nejvíc. Smím se zeptat, jak jste na to přišel, že by se s nimi dalo jednat na této bázi?“

Nyní řekl Dewitt pravdu.

„To byl jenom nápad. Nechci zastírat, že mi z Robonů běhal mráz po zádech - na jedné straně ta jejich neuvěřitelná výkonnost a schopnosti rychlých reakcí a na druhé straně ta jejich snaha separovat se. McDee, my si nemůžeme dovolit žádný stát ve státě, stejně jako si nemůžeme dovolit tu tajnou organizaci bývalých agentů GBO. Proč právě v této oblasti nevykazujete žádné úspěchy? Proved'te velkorysou akci... Ať někdo z nich uvízne v síti!“

„Schovávají se, guvernére!“

„Nelze se schovávat věčně. Na to člověk potřebuje peníze, hodně peněz a ještě více idealismu. Pokud vím, peníze bývalých příslušníků GBO jsou všude na světě v bankách zablokovány. Idealismus bez peněz dlouho nevydrží. Takže?“

„Guvernére... a co když nestrádají? Co když jsou ze všech stran zásobováni? I penězi? Například těm vědcům v Alamo Gordu já osobně vůbec nevěřím. Zprávy z evropských a asijských zemí mluví podobnou řečí. Moje direktivy byly jasné: přísnější střežení expertů, kontrola důležitých průmyslových objektů jako například podniků Ruutor v Helsinkách...“

„Co je s nimi?“ skočil mu Dewitt do řeči.

„První manažer podniku Ruutor byl ve spojení s jejich skupinou v Helsinkách a sehnal jim 87 000 dolarů. Peníze jsme v poslední chvíli zadrželi, ale manažera už ne. Ovšem nečekejte mnoho takových úspěchů, guvernére. Personální problémy a hlavně nedostatek lidí jsou hlavní potíží práce naší tajné služby.“

Dewitt se slabě pousmál, ale výraz očí se mu nezměnil. „McDee, tuhle vaši písničku už znám. Je obehnaná. Já přesto požaduji úspěchy! Nezklamte důvěru vlády!“

„Udělám, co bude v mých silách,“ odvětil McDee dvojsmyslně, zvedl se a šel.

Norman Dewitt za ním zamyšleně hleděl. Jeho šéf tajné služby mu připadal jiný než dřív. S pocitem vnitřní nespokojenosti se pustil do práce. Pak ji několikrát přerušil, zakroutil hlavou a znova se snažil pochopit, „v čem mu McDee připadá jiný...

* * *

Ve velínu POINT OF nikdo ani nehlesl.

Ren Dhark seděl v pilotním křesle. Přepnul pohon lodi z nadsvětelného *hvězdného sání* na normál. Projekторы lodi emitovaly na 80 procent výkonu. Ohnisko hnalo modrofialový prstenec o průměru sto osmdesát metrů ke slunci, vzdálenému tři světelné hodiny.

Byla to ta hvězda, kterou hledali? Přicházely hypervysílací impulzy z tohoto slunečního systému? Najdou na některé planetě bytosti s dravčími hlavami, se kterými chtěl Dhark velmi nutně mluvit?

Dhark zvýšil výkon na 95 procent. Své myšlenky soustředil na jednu věc a díky tomuto myšlenkovému impulzu přepnul obrazovou projekci na zvětšení.

Objevil se v ní zázrak!

Galaktický zázrak!

Nádherně rudě zbarvené slunce zářilo jako hvězda ze samých granátů!

„Jako my v Kefeusu...“ mumlal Dan Riker, „ale tisíckrát, tisíckrát krásnější, nádhernější, zázračnější...“ Cítil, že mu scházejí slova.

Lidé na palubě POINT OF už v kosmu viděli ledasco, ale nyní se do jednoho shodli, že ještě nikdy nic tak krásného.

Slunce, které vypadalo jako obří polodrahokam!

Dan Riker se však najednou zatvářil velmi nespokojeně. Musel pomyslet na Gianty.

Nepřál jim tohle granátové slunce. V jeho očích to byly bytosti, které přinesly mnoha lidem na Zemi smrt. Tak krásnou hvězdu si nezasloužily.

Ren Dhark si toho všiml a tázavě na přítele pohlédl. Riker jen mávl rukou: „Když pomyslí na to, jak Gianti zplundrovali Zemi... Odvezli ze Země veškerý kov, který jim přišel pod pařáty... A zrovna Gianti by měli bydlet pod takovou nádherou?“

Jeho otázka byla oprávněná.

Spojová centrála nic nehlásila. Na všech hyper spojových frekvencích vládlo naprosté ticho. To nebyl právě znak toho, že by vlétli do soustavy obývané inteligentními bytostmi.

„Kontrola měřících údajů!“ požadoval Dhark. Checkmaster byl několikrát požádán, aby srovnal dřívější zaměřené údaje a souřadnice hypervysílaček s tímto prostorem.

„Údaje se shodují,“ sdělil počítač.

„Astronomové?“ zeptal se Dhark.

„Dharku, tohle slunce je trpasličí hvězdou a i přes svoji granátovou barvu je to titanokyslíková hvězda. Pětina průměru našeho slunce. Má tři planety, víceméně rozměrů Jupitera. Ale teď to překvapení, Dharku:

Každá planeta má nejméně šest měsíců, rozměry mezi Merkurem až Marsem...“

„Bláznivá soustava!“ poznamenal Riker. „Tak bychom ji měli nazvat!“

Ren svému příteli oponoval. „Měli bychom spíše klást důraz na typické jmenné označení, pokud nechceme zůstat u suchých čísel. Tady připadá v úvahu jenom jedno jméno: Granátový systém...“

„A tady maj bydlet ti d'áblové Gianti...?“

Dhark se sklonil. „Dane, ani ty bys neměl Giantům dávat jména d'áblů, příšer nebo kreatur! Dokud neznáme jejich etiku, nesmíme si to dovolit. Třeba jsme v jejich očích ještě horší než zatracenci a třeba jim jejich etika káže se k nám chovat bezohledně!“

Riker se na Dharka podíval s výrazem hlupáka. Chvilí zaváhal s odpovědí a pak přenesl přes rty: „Přál bych si..., myslím si..., řekl bych..., že to stojí dost sil, aby člověk pochopil tvé myšlenky...!“

„To je jednoduché, Rene. Inteligentní formy života je nutno nej-

dřív řádně prostudovat, zjistit, co jsou zač a oč jim jde a pak teprve se můžeš odvážit učinit nějaký soud. Pokud bychom se chovali tímto způsobem a byli výhradně radikální, kopali bychom si hrob.“

„Pacifismus nejhrubšího zrna?“ zeptal se Riker poněkud ironicky.

„Ne, ten tvůj pacifismus se nikdy nesrovná se životem. Ale ani pravidlo *Oko za oko, zub za zub* není dobré. Nejlepší je zlatá střední cesta, respektive nejschůdnější. Ovšem musí-li to být, je nutno udeřit na protivníka vší silou...“

„A tuhle lekci jsme Calu nedali, Rene!“ trumfoval Riker.

„Byli jsme toho na Robonu schopni?“

Riker jen krčil rameny a pak zavolal do zbraňové centrály Západ.

Nádherné granátové slunce se v obrazové projekci stále zvětšovalo. Jeho nepopsatelná jasná záře se stupňovala. Muži na palubě POINT OF mimoděk zadržovali dech...

Vlet do slunečního systému byl rutinní záležitostí. POINT OF byla ve stavu plné bojové pohotovosti. Všechny zbraňové systémy byly přepnuty na jehlový oheň. Na palubě zavládlo soustředěné napětí.

Vlétali do bláznivé soustavy!

Druhou a třetí planetu soustavy minuli. Každá měla šest oběžnic.

Třetí planetě věnovali větší pozornost, protože neustále měnila svůj vzhled. Jednou zářila modře, pak zeleně a nakonec nažloutle...

Dali jí jméno Fantom.

Měla 260 000 kilometrů v průměru, její gravitace byla překvapivě vysoká: 9,56 pozemské. Tato obrovská koule musela v sobě nosit nepředstavitelné množství těžkých kovů. Její atmosféra se skládala hlavně z amoniaku a metanu a vykazovala teplotu 140 stupňů Celsia. Na rozdíl od druhých dvou planet měl Fantom osm oběžnic, z nichž sedm bylo kyslíkovými světy!

„To nemůže být pravda!“ vyhrkl sám Dhark, když počítač Checkmaster vydal tyto údaje. „Checkmaster znovu přepočítat údaje!“

Fantastický palubní mozek POINT OF potvrdil své výpočty. První planetové oběžnice Fantomu byla životu nebezpečná, pouhá mrtvá planeta, ze které se vytratila atmosféra.

Druhá oběžnice připomínala složením atmosféry Zemi.

Ren Dhark přepnul Šle na brzdný protipohon, až loď zcela zastavil. Jako kapitán vlajkové lodi měl v tomto případě rozhodující slo-

vo. A rozhodnutí nyní nebylo žádnou maličkostí.

V energetickém sektoru vládlo ticho. Nikde žádný hyperimpulz. Oscilografy neukazovaly ani jednu křivku. Prostorový kontrolér stál na nule. Marne hledali cizí zaměřovači paprsky.

Ren Dhark vstal a doprovázen tázavými pohledy přítomných došel ke Grappovi a požádal ho, aby mu uvolnil místo před zaměřovači.

„Ani stopa po cizím zaměření!“ tvrdil mladý muž z Milána.

Ren Dhark zkontroloval jeho tvrzení a pak přepnul přístroje na jemné zaměření.

POINT OF se nacházela v oblasti nejasného vlivu, jenž nikdo kromě něj nedokázal konstatovat. Mimoděk musel opět pomyslet na hypnotické ovlivnění. Bezděčně se ohlédl a hledal Manu Čobeho, ale ten tam nebyl. Zdržoval se ve spojové centrále.

Dhark si připadal poněkud absurdně, že podezřívá Čobeho, ale tuhle zvláštní myšlenku nedokázal zahnat! Kdo mohl mít zájem na tom, aby se mu nepodařilo navázat spojení s Galem?

Cal sám!

Syntetové také! Díky svému poslednímu zákroku v zájmu pyramidové lodi v očích lidí dost klesli.

Bylo tedy možno vyloučit Čobeho z okruhu podezřelých?

Energetické spektrum se neměnilo. Ani energetická hodnota. To u téhle hyperstruktury znamenalo málo.

Dhark se pokusil zaměřit pramen. Nevadilo mu, že ho Grappa překvapeně sleduje. Mladý odborník na zaměřovače nemohl vidět to, co viděl Dhark!

Výsledek pokusu byl bezvýsledný. Hypnotická energie přicházela ze všech stran. Typický příklad hyperenergetického vlivu.

Dhark se stále ještě bezradný vrátil do pilotního křesla. POINT OF se nadále nacházela ve volném pádu. Za pomoci myšlenkového impulzu přepnul obrazové zvětšení na druhou oběžnici Fantomu.

Svět velký jako Mars náhle jako by naplnil velín.

V jednom místě se nad ním roztrhla mračna a uvolnila pohled na povrch. Jak prokázala dálková měření, muselo jít o tropický svět. Dominovala modrá barva, ale nebyla to barva vod, nýbrž barva rozsáhlých lesních porostů. Naopak vlevo na obrazové kouli zářil nazelenalý odlesk oceánu. Na přivrácené straně planety to nevypadalo na žádná pohoří.

Ren Dhark jen zřídka kdy váhal s vlétnutím do cizí sluneční soustavy. Ale nikdo na něj nenaléhal. Všem bylo jasné, o jaké jde riziko, pokud se tu skutečně někde nachází domovina Giantů. Nikdo dosud nezapomněl na jejich obří flotilu a ti, kdo svého času doprovázeli Dharka k Calu, věděli své...

Tenkrát je zachránil doslova zázrak!

Bude se takový zázrak opakovat?

Nepravděpodobné!

Dhark rozhodl: „Ještě počkáme. Něco se tady přece musí hnout...“

* * *

Banka *Proussier et Fils* otevírala pravidelně v devět hodin ráno, avšak tento den ne. Dokonce i mříže před třemi vstupními portály zůstaly dole. Zaměstnanci banky před nimi stáli bezradně spolu se zákazníky.

Ředitelští úředníci, kteří nikdy nezačínali tak brzy svoji práci, ještě nepřišli.

Kolem půl desáté dorazila policie a snažila se promluvit lidem do duše, ale narážela na vlnu protestů. Téměř každý přítomný mohl prokázat, že nečeká pro zábavu, ale z nutnosti. Rozehnat dav nebylo dost dobře možné.

Kolem 9.47 se objevila první záchranná skupina.

V 9.49 druhá.

Obě speciální skupiny tvrdily, že sem byly zavolány, ovšem v nepopsatelném zmatku před budovou nebylo možno zjistit, kdo je zavolal.

Obě skupiny však byly zajedno v tom, že závada vězí v budově banky. Energetický přívod otevírací automatiky musel být přerušen nejméně na dvou místech. Při normálním výpadku energie přecházela banka na vlastní nouzový agregát. Ale ani ten nyní nefungoval.

Několik mužů z první skupiny sestoupilo do uliční šachty a za chvíli přišlo hlášení: „Přípojka k bance je přerušena, ale někde uvnitř“

Muži druhé skupiny pomocí dálkového měření zjistili, že nepracuje ani bankovní agregát. Přístroje neukazovaly sebemenší emisi energie.

Po desáté hodině konečně dorazil jeden z ředitelů banky. Poté, co byl seznámen se situací, mu nezbyvalo nic jiného než vydat příkaz, aby byla vylomena jedna z portálových mříží.

Velitelé skupin ho však varovali, že jako lupiči nemají žádné zkušenosti.

V 10.43 policie zamezila po obou stranách vstup do ulice *Rue Beaumarchais*. Stále více lidí se totiž snažilo dostat do banky. Ulice byla plná.

Osm minut poté se nad hlavy zákazníků snesla tři vznášedla a poté, co jim lidé konečně uvolnili místo, přistála.

Speciální jednotka pařížské městské policie prolomila portálovou mříž.

Do banky pak směli vstoupit pouze zaměstnanci, obě záchrannářské jednotky a několik policistů.

Ve sklepe stál nouzový agregát.

Vypadal báječně!

Kyselinová bomba s časovým spínačem rozežrala řídicí senzorní modul a udělala tak z drahého zařízení hromádku šrotu.

Z opancéřované vedlejší místnosti se ozývaly výkřiky, které svědčily o spokojenosti. Několik mužů, kteří byli právě bez práce, se tam šlo podívat.

Ředitel s důležitými spolupracovníky po boku hladil velký nepoškozený počítač.

„Jakmile budeme mít zase proud, může banka začít pracovat,“ potvrzoval malý, holohlavý ředitel s očima jako knoflíky. „Postarejte se, prosím, o příkon! Na shledanou!“

Pak šel, jeho úředníci v uctivém odstupu za ním.

Cestou odpovídal na zvědavé dotazy.

„Ne, k penězům se ještě nelze dostat. Tlusté trezorové dveře je možno otevřít pouze pomocí počítačové senzoriky.“

„Pomůžu vám,“ ozval se velitel druhé skupiny záchrannářů Louis Rodin.

„A jakpak?“ vykulil oči ředitel. „Náklady nehrají roli...!“

Louis Rodin se dobrácky usmál. Byl to muž, který zůstával za všech okolností naprosto klidný. „Pomocí přídavného konvertoru, který máme s sebou. Jeho energie však stačí jen na dvě hodiny...“

„Zapojte ho! Zapojíte ho? Jak vysoké jsou náklady?“

„20 000 dolarů,“ pravil dobrácký Louis. „Ani o cent víc, ani o

cent míň. Rozmyslete si to...”

Nebylo si co rozmýšlet. Lidé před bankou chtěli své peníze.

„Okamžitě se do toho dejte, prosím!“

Louis Rodin spokojeně přítakal. „Slovo ředitele banky pro mě znamená totéž, co šek. No tak, hoši, do práce!“

V 11.58 mohli úředníci banky otevřít první trezor. Provoz v bance mohl být zahájen.

Městská policie uklidňovala ulici.

Ve velké hale se nad pokladnou 17 rozsvítilo číslo 648. Muž, kterému patřilo, se ani nepohnul. Vykročil teprve ve chvíli, kdy se pod číslem 648 objevil údaj: schránka 1023 C.

Muž opustil dav a vykročil k portálu číslo jedna. Bezpečnostní schránky se nacházely mezi halou a východem. Vpravo a vlevo od pancéřových schránek byly nenápadné dveře.

Těmi vlevo muž vstoupil do místnosti, kde u stolu seděl úředník a četl si ranní noviny. Návštěvník se vykázal coby majitel schránky číslo 1023 C. Zaměstnanec překontroloval legitimaci, vložil ji do kontrolního přístroje a čekal na výsledek. O pár vteřin později přístroj legitimaci vyplivl a bankovní úředník ji předal zákazníkovi. Pak vstal, otevřel bezpečnostním klíčem schránku a vrátil se ke stolu k novinám. Pracoval tu už osmnáct let. Vůbec ho nezajímalo, co mají zákazníci ve svých schránkách. Už dávno se tomu přestal divit.

Zákazník se k němu otočil zády. Strkal do kufříku silné svazky bankovek, jež ležely naházené jeden přes druhý ve schránce tak, jak tam napadaly z potrubní pošty.

Dvakrát klapl zámek kufříku.

„Na shledanou...“, řekl zákazník. Úředník zabručel odpověď a ani nevzhlédl od novin. Takže mu unikl první okamžik chvíle, kdy se rozrazily dveře a do místnosti vletěli dva ramenatí muži s paprskomety v rukou.

„Josi Aachtene...”

Jos stiskl spoušť paralyzátoru, schovaného v kapse.

Těm dvěma to doslova podtrhlo nohy. Zřítili se k podlaze.

Bankovní úředník se vylekal. Uviděl, co se o pár kroků dál odehrálo, automaticky napřímil paži a přerušil neviditelné vlákno fotobuňky, vyvolávající poplach.

Ale žádné sirény, žádné houkání, nic.

Jenom ticho.

Nebylo slyšet nic.

Natož pak obvyklé nepřeslechnutelné rachocení při spouštění ochranných mříží. „Hej! Vy!“

Muž s kufrem zmizel za průchodem k portálu. Beze slova překročil ležící postavy.

To úředníka zvedlo ze židle. Zřejmě se kdysi věnoval lehké atletice, protože se rázem octl u dveří.

Naneštěstí pro něj se v nich srazil s dalším mužem a to ho stálo cenné vteřiny.

Ten muž chtěl jen nějaké informace.

„Později...! Hned!“ Energicky zákazníka odstrčil, vytrhl se a utíkal k uvolněnému východu, tomu s vytrženou mříží. Na Rue Beaumarchais nezůstalo po muži s kufříkem ani stopy.

Jos Aachten van Haag totiž nepoužil nejkratší cestu ven z banky. Vrátil se do haly, protlačil se davem čekajícím na odbavení a opustil banku portálem v Rue Fagotte. U chodníku stálo taxivznášedlo s nápisem „Obsazeno“, nikoliv však obsazeno pro Jose Aachtena van Haaga se čtyřmi a půl milióny dolarů v kufříku! Vyzvedl je z konta bývalé GBO. Z jednoho z kont zmrazených na příkaz vlády!

„Můžeme!“ řekl, když následoval na zadní sedadlo svůj kufřík.

„Docela rád z toho zmatku vypadnu...,“ poznamenal řidič.

Jos ho neposlouchal. Vytáhl z kapsy videofon, zapnul ho a řekl jen: „Tason!“

Ve sklepe banky Proussier et Fils jeho heslo zachytil pouze dobrácký Louis Rodin. V tu chvíli ještě ani nepočítal s tím, že by ho někdy měl slyšet.

„To ještě nejste hotový?“ zeptal se svých lidí, kontrolujících všechna spojení konvertoru s počítačem.

Někteří zavrčeli a jeden odvětil: „Když už pracujeme, tak pracujeme tak, aby z toho nebyly žádné reklamace...“

Louis Rodin je nechal být. Přistoupil k veliteli policie a řekl: „Za chvíli tu budeme hotoví. Můžeme pak jít?“

Policista se choval nevrle. Bez dlouhých cavyků řekl: „Jistě, ale vezměte s sebou i tu druhou skupinu záchranářů. Je lepší, když se tu nebudete motat!“

Ani ne za hodinu bude tohoto názoru velice litovat!

Vtom do sklepa vtrhli tři ředitelé banky Proussier et Fils, doprovázeni počítačovým expertem. Policisté se šklebili, když zaslechli,

že někdo s počítačem manipuloval. Ukázalo se, že to mohl udělat jenom odborník.

„Mistrovská práce!“ ujelo expertovi.

Šéf týmu vstoupil do prostoru, chráněného počítačem.

Zmizelo odtud téměř vše, co tu měla bývalá GBO uloženo. A stalo se to zhruba před hodinou.

„Počítač měl správně ten šek zadržet, ale on ho vyplatil!“ naříkal jeden z ředitelů, jako by šlo o peníze z jeho vlastní kapsy. „Máme tu podpisovou kontrolu. Ta měla také pozdržet platbu a nic! Nic! Ten zatracenej krám jim dal zelenou! Protikontrola konta!... Kontrola bezpečnostní schránky... převodní automaty! Všecko mělo fungovat tip řop! Bezchybně! No, to je tedy něco!“

Ředitele nebylo možno umlčet. Nakonec ještě tvrdil, že kyselino-vý atentát na agregát proběhl jenom proto, aby bylo možno manipulovat s počítačem.

V tuto chvíli šéf speciální jednotky městské policie zbystřil. Tohle dávalo smysl...

Ve stejnou chvíli pravil Jos Aachten van Haag, jenž spolu s několika bývalými druhy z GBO počítal peníze, až se mu od prstů kouřilo: „Technici z banky Proussier et Fils vylétej vzteky komínem, až se dozvěděj, jak snadno může pečlivěj počítačovej program dostat za uši, když se mu dopřeje dost proudu...“

Dobrosrdečný Louis Rodin se tiše zasmál a pak neomylně počítal dál: „97 000... 98 000... 99 000... Tak! 100 000! Další balíček! Panebože, dodnes jsem netušil, jaká je dřina počítat peníze!“

„Vyplácet je ještě horší...“, dodal Jos, ale tenhle vtip moc nezabral. Muži z tajné GBO byli rádi, že se zas budou moci postarat o své rodiny.

Čas hladu skončil.

Norman Dewitt se mohl těšit, že se mu jeho nepřítel na francouzském území bude moci zas jednou zpřímá postavit.

Budoucnost měla jiné jméno než Dewitt.

Budoucnost se jmenovala Ren Dhark!

* * *

Norman Dewitt seděl v Alamo Gordu na časované bombě a věděl o ní.

Stačilo mu, když se podíval z okna na budovy vědeckého traktu, aby pochopil, kde ji na něj sestavují.

Šéf nové tajné služby McDee mu nalil čistého vína a zkušený muž, jeden z nejlepších bývalé Světové vlády ve World City, mu dal za pravdu, ale zároveň vysvětlil, že nemůže nasadit všechny muže na ostrahu vědců.

„Existuje jenom jedna cesta, jak omezit jejich vliv, guvernére! Zbavit je jejich práce!“

Dewitt na něj zuřivě vyjel: „A jak si to představujete, McDee? Vždyť na nich závisí náš další technický vývoj! Kdyby nás nechali technici a odborníci z Hope ve štychu, ztratíme celá desetiletí!“

McDee šikovně hrál svoji dvojí hru. „Není to náhodou omyl? Lidem na Hope stačilo jen pár měsíců, aby se seznámili s amfickou technikou. Proč by to na Zemi mělo být jinak? Proč by to zdejšími vědcům mělo trvat celé roky? Kde zůstává logika věci?“

„Tady nechybí logika, ale rozum! Každý pozemský vědec, ať je to kapacita jaká chce, se raději spolehne na experta z Hope. Za Rena Dharka vědci ještě revoltovali, že se nenechají poučovat od pouhých techniků, ale teď už zlenivěli tak, že je jim to většinou jedno.“

Norman Dewitt zapomněl na archiv v prstencové jeskyni a na malé mentcapy, které zprostředkovávaly vědomosti Tajemných. Jenom díky nim mohli mít technici z Hope tak udivující znalosti.

Astrofyzik Monty Bell pociťoval z první ruky, že pro něj žádné mentcapy nezbyly.

Anja Fieldová se mu snažila vysvětlit paralelní rovnici binótského stupně. Musel jí rozumět, aby vůbec pochopil, jak funguje demistabilní frekvenční proměňovač gravitačního katapultu.

Zoufale zaúpěl. „Proč nemůžeme pracovat s obyčejnými paralelními rovnicemi, Anjo? Tak přece také dospějeme k cíli!“

Odhodila loknu svých dlouhých, superblond vlasů. Nevšimla si, že na ni Monty Bell mrkl: na znamení toho, že jsou odposlouchávání.

Pak se ozval videofon.

Ralf Larsen, se střídavými úspěchy pracující inkognito v Alamo Gordu proti Dewittovi: „Potkal jsem Tantara, a proto nemůžu dnes večer přijít na večírek. Prosím, omluvte mě!“

Mladá žena a astrofyzik se na sebe usmáli. Kdokoliv jiný, kdo v tu chvíli odposlouchával tohle spojení, si nemohl myslet nic jiného,

než že jde o odřeknutí návštěvy večírku. Ovšem večírky, které navštěvoval Ralf Larsen, byly samé nebezpečí a to nejmenší, oč při nich mohl přijít, byla svoboda.

Samozřejmě jen tak dlouho, dokud vládl Dewitt a jeho provizorní vláda.

Anja Fieldová naškrábala pár řádek na speciální záznamník, z jehož displeje napsaný text nenávratně zmizel jedním jediným stisknutím tlačítka.

Pod heslem Tantalos nechal Dhark rozjet projekt KYBORG. Nikdo však netušil, kde. Ve které laboratoři...

Tlačítko smazalo text. Šéf matematická napsala nějakou rovnici a vyučovala: „Takže paralelní rovnice binótského stupně vychází samozřejmě z rovnice jednoduché, to by vám mělo už být jasné, Monty... Sledujete mě?“

„No jo, no jo, tohle by bylo jasné, ale je tu záležitost, kterou dost dobře nechápu... Výsledkem kubální cesty je fogus na minus binótní stupeň..., panebože, měl bych dotaz: kdo vymyslel tyhle nemožné výrazy?“

Anja Fieldová odložila tužku z ruky a zničeně se na něj zahleděla. „Monty, vaše otázka mi dokázala, že jste pochopil podstatně míň, než kolik sám věříte, že jste pochopil. Ano, tuhle terminologii jsem vytvořila já. Takže ještě jednou od začátku...“

Monty Bell oddaně přítakal. Byl přesvědčen, že amfická matematika, navíc ve spojení s matematikou Tajemných, pro něj navždy zůstane španělskou vesnicí.

Navždy...

A během následujících deseti let nikdo nepostaví gravitační katalpult. Nikdo...

* * *

Singálec Sobradze a Nike Sergonev, bývalý velitel protivzdušné obrany na Hope, seděli mlčky vedle sebe a tupé zírali k podlaze.

Podle jejich hodinek byla venku nad Deluge noc. Ale pro ně byla nedostupná. Z jeskynního systému nevedla žádná cesta ven. Jedinou možností bylo volat Dharka o pomoc. Jenom jeho POINT OF byla schopna proletět intervalové pole nad Deluge, vyzvednout je tu a zachránit je.

Jenomže Achmed Tofir odmítal použít tofiru jako zesilovače pro hypervysílání. Jeho návrh zněl: najít v jeskyni náhradní agregát, který rozjede zastavené stroje i kantýnu s automatickým vydáváním jídla a pití.

„Co myslíte, Nike..., dostaneme se odtud vůbec někdy?“ zeptal se štíhlý Sobradze, aniž se odvážil na dotázaného pohlédnout.

Mlčení.

Nedaleko od nich v plastickém příbytku spali ostatní. Ani odtud nebylo nic slyšet. Ostré světlo svítilny rozřízlo tmu a kužel světla se zastavil na unitalovém obložení jednoho ze strojů.

Kov unital modroifalově zářil. Lidé o něm zatím věděli jen tolik, že tál při 143 750 stupních Celsia. Unital byl jinak stejně tajuplný jako jeho stvořitelé - Tajemní!

Sobradze přimhouřil oči. Nevěřil na mámení smyslů. V modro-fialovém poli kovu najednou spatřil fluoreskující zelený kruh uvnitř se zeleným znakem Tajemných!

Nikej Šergonev seděl vedle něj s hlavou v dlaních, tupě zíraje do země. Štíhlý muž nechal svítilnu na zemi, vstal a pružně kráčel po špičkách ke svému objevu.

Znamení Tajemných bylo stále zřetelnější. Sobradze horečnatě přemýšlel, kde už takové znamení viděl. Marně si lámal hlavu. Došel k tomu. Fluoreskující kruh se znamením uvnitř.

Překvapeně se podívoval, proč si ho ještě nikdy nevšimli. Kruh měl v průměru dobře třicet centimetrů. Znamení připomínalo Neptunův trojzubec.

Sobradze stál a přemítal. Měl upozornit Sergoneva? Otočil se a dostal se tak do světla.

Znamení na stěně se ztratilo.

Nikde nic.

Sobradze ustoupil pryč z dosahu světla a znamení se znovu objevilo.

Upozornit Sergoneva zapomněl.

Rozhodl se, že učiní pokus. Strčil ruku do světelných paprsků.

Kruh se znamením opět zmizel, ale okamžitě se vrátil, jakmile ruku stáhl zpět do tmy.

Specialista na konvertory pokýval hlavou. Kruh a symbol se objevily pouze v případě, že na ně zasvítilo světlo určité intenzity.

Ale co to mělo znamenat?

Znovu vystrčil ruku, tentokrát těsně u stěny a dotkl se fluorescenční zóny kruhu. Sotva ucítil chladný kov, zdálo se mu, že zaslechl cvaknutí. Ale nebyl si jist. Všude kolem bylo ticho, i v agregátu, dlouhém třicet, širokém osm a vysokém sedmnáct metrů.

Jeho ruka stále ještě spočívala na unitalu.

Prstem automaticky objížděl kruh. Nikde nic, žádná spára, jenom perfektně hladký povrch!

Ale v následující chvíli se mu ruka propadla do prázdna!

Paprsky svítlny ozářily na místě znamení díru o průměru třiceti centimetrů a hlubokou půl metru. Vedla přímo k přepínači agregátu, jaký byl znám z paluby POINT OF a Blesků!

V Singálci se probudil vědec. Přes jeho hnědou tvář s velkýma temnýma očima přelétl triumfální úsměv.

Stál před řízením agregátu?

Nemohlo to být nic jiného. Ale kam se ztratil takový kus unitalu? Nevěřil, že by se vypařil... Ohmatal hranu otvoru a našel okraj destičky, přilepené k okraji díry. Připomínalo to malý zázrak.

Sobradze měl výzkumnický talent.

Klidně a logicky uvažoval.

V žádné ze tří jeskyní vůbec nic nefungovalo.

Nad Deluge stálo intervalové pole.

I kdyby nyní zapnul spínač, nemohl ničemu uškodit, protože strojům chyběla energie.

Vsunul ruku do díry. Nahmatal jeden přepínač, druhý, pak třetí. Překvapeně konstatoval, že se dají sepnout jenom do dvou poloh.

Vtom za sebou uslyšel zakašlání. Nike Sergonev: „Sobradze, co-pak to tu vyvádíte?“

Sobradze změnil polohu třetího spínače.

Dvacet metrů za ním se ze země zvedl Nike Sergonev a sebral ze země svítilnu. Pak se strojovou jeskyní rozlehl zoufalý výkřik.

To křičel Sobradze!

Nike Sergonev se vyděsil.

V jeskyni se rozzářilo světlo! Několik obrovitých agregátů začalo pracovat! Najednou to tu bylo stejné jako předtím, než se nad jeskyněmi samočinně vytvořilo ochranné intervalové pole!

Ale proč Sobradze řval jako blázen?

To se tak lekl náhlého světla?

„Pomoc!... Pomoc!“ křičel Singálec, vyvalenýma očima sledující

asi desetacentimetrový pahýl, ze kterého pulzované vystřikovala krev!

V unitalové stěně už nebyl žádný otvor! Žádný otvor, žádné znamení! Destička se bleskurychle vrátila na původní místo a uřízla Singálci ruku těsně pod ramenem ve chvíli., kdy se Nike Sergonev sehnul pro svítilnu a její světlo namířil jiným směrem!

Sobradzeho paže vězela v uzavřené díře!

Sergonev byl u stále tišeji křičícího Singálce jako první. Nechápal, jako mohl jeho druh přijít o paži. Ze svého místa to neviděl. Ale pochopil, že musí okamžitě jednat, pokud nechce, aby mladík vykrvácel.

„Saniťáka! Saniťáka!“ zařval na spáče.

Tři muži vyskočili, popadli nějakou brašnu a utíkali k němu. Za okamžik dostal Singálec injekci a ztratil vědomí. Jeden ze saniťáků poklekl a rozhlížel se po okolí. „Kde má ruku? Kde má ten kluk ruku! Honem sem s ní! Nebo má do konce života běhat po světě jako krippl?!“

Radost z opětovného chodu strojové jeskyně byla zapomenuta zděšením z krvavé události.

A Sobradzeho ruka nebyla k nalezení! Nikde ani stopa! A on sám nemohl nic říct, protože byl v hluboké narkóze.

Odvezli ho do stanu k doktorovi Arbusovi. Ten už čekal připraven k připojení ruky pomocí nejmodernějších pozemských prostředků a kontrolovaných biologických procesů.

„Nemůžeme najít tu ruku!“ křičel saniťák.

„Co? Cože?“ vyvalil doktor oči. Ta informace mu vzala dech.

Stejně bezradní byli muži, nacházející se v místě, kde se to Sobradzemu stalo. Najednou zase zavládla krizová nálada. Vandekamp a Tofir rozehnali dav a prohlíželi si místo činu.

Stopy krve.

Osm centimetrů před strojem byla poslední, nebo snad první kaluž krve. Tři metry dvacet sedm ta nejvzdálenější.

„Zatraceně, přece jen tak neztratil celou ruku!“ bezmocně zuřil Tofir.

H. C. Vandekamp ho chytil za ramena a otočil ho ke stěně. „A co je tohle?“ zeptal se přeskakujícím hlasem.

Ukázal na krví zbarvenou část nějakého kruhu.

Achmed Tofir si otřel potem zbrocené čelo. „Krev...! Krev! Pane-

bože, jak se sem dostala krev...?“

Bezděčně pohlédl ke stropu jeskyně, odkud jako obvykle svítilo světlo, nevrhající žádný stín. Hlavou mu proletěla šílená myšlenka.

„Že by Sobradze všechno zapnul a přitom ztratil paži...?“ Mluvil, jako by měl duševní defekt. Nehtem škrábal po unitalu. Necítil tam žádnou spáru, žádný škrábanec, ale onen fakt náznaku krvavého kruhu...

„Podejte mi svítilnu...! Svítilnu!“ požadoval rychle.

Nike Sergonev přistoupil blíž a podal mu ji.

Achmed Tofir stiskl tlačítko.

Stěnu zaplavilo světlo a ozářilo zelený kruh se symbolem Tajemných. Tofir se toho natolik ulekl, že mimoděk ustoupil o krok a přišlápl Sergonevovi prsty u nohou.

Kruh a symbol zmizely!

„Do čerta...!“ zavrčel Tofir a znovu nasvítíl stěnu.

Pak vložil do světla ruku a zažíval totéž, co před chvílí Sobradze.

Přejel rukou přes kruh.

I on vjel rukou do prázdna. Ucukl a když se chtěl podíval do díry, na okamžik uhnul se světlem.

A ve stěně už zase nebyla žádná díra! Destička dokonale zapadla a splynula se stěnou!

„Klid...!“ zařval Tofir, když za zády zaslechl šum rozrušených hlasů. „Zatraceně, klid!“

Probudilo se v něm hrozné podezření. Musel myslet na Sobradzeho ztracenou paži. Nechal ji tady v té díře? Pak by v ní ale musela být!

„Opatrně, Tofire!“ varoval ho Sergonev.

Ten jen zabručel něco, čemu nikdo nerozuměl. Neměl čas na diskuse. Nutil se do logického uvažování. Vtom si uvědomil, co se tu vlastně stalo. Kulatá díra musela mít něco společného s kuzelem světla svítilny.

Zopakoval pokus a dával přitom pozor, aby na díru nepřestal svítit. Stoupl si na špičky a podíval se dovnitř. Asi metr za okrajem díry ležela Sobradzeho ruka.

Musel ji vyndat, jinak by Singálec zůstal mrzákem.

Ale jak?

Jak ji vyndat?

Achmed Tofir se zpotil. Každá minuta, každá vteřina měly nyní

cenu zlata. Trvalo by pár minut, než by mu podali nějaký držák, kterým by ji vytáhl. A nepřišel by přitom sám o ruku?

Nikdo netušil, co Tofir v tuto chvíli prožíval. V duchu si nadával do zbabělců, ale když si pak vzpomněl, jak bleskurychle se otvor uzavřel, zase mu přeběhl mráz po zádech.

Roztrásl se.

To už ostatní museli vidět. Tlačili se stále blíž k němu. Už do něj někdo vrazil. Světlo málem sklouzlo z díry.

Vtom ho ale přepadl vztek.

Aniž by se obrátil, zařval: „Zpátky! Zpátky! Nebo chcete, abych taky přišel o ruku?!“

Nikdo sice nepochopil jeho poznámku, ale poslechli. Násilím potlačil třas, sevřel v levačce svítilnu a pravou rukou hmátl dolů do díry.

Šum, šeptání a drmolení za jeho zády ho znervózňovalo. Málem z toho zešléle. A navíc ten strach! Všechny Tajemné, kteří byli zodpovědní za tuto past, zatracoval do horoucích pekel.

Pak chytil Sobradzeho oddělenou paži.

Klidně, klidně, říkal si v duchu, hlavně nepohnout lampou! Klidně. Jen klidně...

Pak tu ruku vytáhl.

Uhnul svítilnou a otvor ve stěně zmizel.

V ten okamžik Tofir pochopil, jak tento systém funguje. Reagoval na určité množství normálního světla a na lehký tlak ruky. Obojí společně otevíralo přístup k mechanismu.

Dobrovolně se rozestoupili. Udělali mu místo. Planetolog se rozběhl k lékařskému stanu s cizí paží v náručí. Videofonem už ohlásili jeho příchod.

Dr. Arbus přerušil práce na Sobradzeho pahýlu a rychle, nikoliv však zběsile, zadával asistentovi nové úkoly.

„Omýt!... Zchladit!... Připravit bioproteth. Nervovou banku nastavit na výdej!... Á, už je tady Tofir!“

Ruku mu docela normálně vytrhli ze sevření. Do místnůstky, ve které ležel Singálec, nesměl vstoupit. Její dveře mu zabouchli před nosem.

Achmed Tofir nemyslel na to, že nyní byli všichni zachráněni, protože se rozběhly agregáty. On myslel na mladého Singálce a na to, aby mu dali ruku zase dokonale do pořádku.

Vůbec si nepřipadal jako hrdina. Bavil se vzpomínkou, jak ho všichni poslechli, když je okřikl. Přemýšlel o tom, jak snadno lze ve vypjaté situaci zklamat...

Pak mu ohlásili, že *konstruktér* už zase pracuje podle myšlenkových pokynů. Trochu duchem nepřítomen přitakal, když ho Poul Renoir poplácával po zádech a vysvětloval, že náhradní transmitter ke kontinentu 4 bude brzy vyroben.

Divil se, že se ho nikdo neptá na Singálcův osud.

* * *

Dvojče Kain bylo od svého staršího bratra planety Abel vzdáleno jen 8,9 miliónů kilometrů. Trvalo mu dva měsíce a tři dny, než jednou oběhl kolem Abela.

Velitel lodi FALCON Leon se snažil při nalétávání na Kaina nic neriskovat. Se slabě běžícími motory se jeho loď přibližovala cizímu světu, pokrytému vrstvou hustých mračen.

Infračervené pozorovací přístroje je této optické překážky zbavovaly.

Pohled na planetu však pro posádku znamenal velké zklamání.

Kain byl z této strany bezútěšnou stepí. Jeho odvrácená strana sotva mohla přinést nějaká překvapení.

Avšak omyl!

FALCON obletěl polokouli a octl se nad noční stranou planety.

„Pane jo!“ pronesl Leon překvapeně. „Tak to bych nečekal. Oceán... tři kontinenty, a ten třetí, protáhlý, vypadá na dálku docela lákavě. Vypočítat souřadnice přistání!“

FALCON klesal ke Kainovi.

Protáhlý kontinent se na obrazovkách stále více zvětšoval. Jeho obrysy byly stále zřetelnější. Vnitrozemí připomínalo prostředí přírodní rezervace s nízkými pohořími, lesy a jezery. Vysloveně romantický pohled.

Za místo přistání si Leon vybral rovinu mezi dvěma jezery. Zdůvodnil to tím, že tam objevil jakési symetrické obrazce, připomínající základy zaniklého města.

Dostal rozbor vzduchu. Atmosféra sice obsahovala vyšší procento ušlechtilých plynů, ale podle palubního biologa to bylo bezvýznamné.

FALCON měkce přistál. Nejdřív musely zapracovat zaměřovače a zjistit, zda se někde poblíž nevyskytují energetické zdroje.

„Bez výsledku! Na tomto kontinentu je všechno oukej!“

Leon přitakal. Právě se chtěl spojit s planetologem Tyssenem a vtom se ohlásila lékařská stanice a ohlásila čtyři případy nemoci.

„Co těm mužům je?“ zeptal se Leon, a když uslyšel odpověď, měl za to, že se přeslechl. „Cože?“

„Ti muži trpí křečovitými záchvaty pláče, veliteli,“ zopakoval palubní lékař.

„To přece není možné!“ odporoval Leon. „Křečovitý pláč? Jste přesvědčen o správnosti své diagnózy, doktore?“

Doktor se cítil uraženě. „I laik dokáže diagnostikovat křečovitý pláč, veliteli. Tihle muži bez ustání pláčí a nevědí proč. Zatím si však nejsem jist, zda netrpí tonickými křečemi...“

„To je co?“

„Dlouhotrvající křeče...“

„A příčina? Ta neuvěřitelná záležitost musí mít přece příčinu!“

Doktor váhal s odpovědí.

„Tak už mluvte...,“ naléhal velitel.

„Chovám podezření, že se tito čtyři uplakaní muži nějak nakazili tou vůní z planety Abel. Všichni čtyři tam byli...“

Leon se zasmál. „Nesmysl! My jsme si k tomu novému parfému taky přičichli a nikdo z nás nebulí. Doktore, nějak s váma ta fantazie cvičí. Až budete mít nové výsledky, zavolejte mi! Konec!“ Otočil se a tázavě se zahleděl na své důstojníky. „No tohle! Mám dokonce dojem, že doktor tomu svému nesmyslu věří! Za hodinu chci hlášení, jak se daří Tyssenovi a jeho skupině, která ho doprovázela na Abelu. Najdete mě v jídelně...“

Předal FALCON svému prvnímu důstojníkovi a opustil velín. Už dávno si zasloužil pořádné jídlo a šálek dobré kávy. Z hlášení lékaře si kapitán nedělal těžkou hlavu.

Jeho rozkaz k průzkumu planety pronikl až k Melisovi do hangárů vznášedel. Hlavní vstup na loď se se skřípotem otevřel. Zavanul čerstvý vzduch. Muži se ho zhluboka a s chutí nadechovali.

„Udělej průvan,“ zvolal kdosi. „Ať se zbavíme toho věčného puachu. Giantům asi smrady nevaděj, když si tu neudělali ani odsávání špatného vzduchu...“

V hangáru se zdržovalo devět členů posádky. Jeden z nich se sta-

ral o průvan, přestože to bylo proti předpisům. Ale venku byla noc, prostranství kolem osvětlovaly reflektory lodi, takže by na palubu nemohla nepozorovaně vklouznout ani myš.

Dva muži přistoupili až k okraji vchodu a spatřili na hranici světla a tmy tichou hladinu jezera a kolem dokola lodi nádhernou modrou travu, ne nepodobnou měkkému koberci se statisíci květinami v nejkrásnějších barvách. Ze symetrických obrazců, které z výšky považovali za základy starobylého města, nebylo vidět nic.

„Co to bylo?“ zeptal se jeden z mužů ve vstupu. „Neviděls to? Něco kolem nás prolítlo...“

„Jinak ses v pořádku?“ opáčil protějšek a s chutí nasál dým z cigarety. Otočil se a vykročil ke vznášedlům, připravovaným ke startu.

Muž, kterému se zdálo, že kolem nich něco proletělo, se nechtěl chovat jako nějaký blázen, proto se taky obrátil a následoval svého druhá.

Do každého Jettu nasedli tři muži, aby provedli rutinní kontrolu. Nikdo z nich neslyšel tiché bzučení, přicházející zvenčí.

V hangáru bručely motory. Z velínu přišel dotaz, jak daleko jsou s přípravami na výsadek.

„Ještě sedm až osm minut,“ odvětil technik, zodpovědný za skupinu. „Vejetníci už můžou jít...“

Nikdo neslyšel, že kromě bručení motorů v hangáru bručelo ještě něco dalšího.

Letouny byly vypnuty.

A muži najednou zvedli hlavy. Vylekaně naslouchali.

„Sršni?“ vyhrkl jeden z nich.

„Nesmysl, kde by se tady vzali sršni?“

A u toho zůstalo.

První muž, který chtěl vystoupit, rychle zapadl zpátky a strhl své kolegy k zemi. „Tam venku...! Tam venku...!“ Ale neřekl, co tam venku je.

Šéftechnik se vzpamatoval, proboxoval si cestu ven, vystrčil hlavu z letounu a spatřil něco, co mu nahánělo hrůzu!

Stovky, možná tisíce osmikřídlých, téměř průhledných, jako prst dlouhých stvoření, jednou tak velkých než pozemští sršni, se v proudu řítily velkým vstupem a pak do malého vstupu, jenž muži otevřeli kvůli průvanu.

„Panebože, musíme zavřít vstup! Zavřít vstup na loď!“ vykřikl

Šéftechnik, když zapadl zpět do kabiny Jetty.

Ale kdo z nich ho měl zavřít? Kdo by v sobě našel dostatek odvahy a probojoval se rojem neznámého bodavého hmyzu? Kdo, když nikdo z přítomných neměl na sobě a ani po ruce skafandr?

Šéftechnik vykřikl varující zprávu do videofonu. Ve velínu už o nechtěných návštěvnících věděli. Hmyz se po tisících kusech rozmíšťoval v antigravitačních šachtách a zatím nikoho nenapadal.

V palubním rozhlase se rozléhal Leonův hlas: „Uzavřít hangárový vstup! Proboha, zavřete to! Zavřete!“

Planetolog Tyssen, jenž právě ukončoval poslední přípravy výletu na novou planetu, zaslechl to hlášení jako každý na palubě, ale nevěděl, že se jedná o hmyz. Prudce se otočil a shodil přitom láhev s vonnou látkou z planety Abel. Láhev byla nerozbitná, a proto se po ní Tyssen ani neohlédl. Avšak dopadla nešťastně - rovnou na uzavírací mechanismus. Velitel Leon hovořil z reproduktorů tak hlasitě, že Tyssen neslyšel syčení unikající látky.

Otočen k reproduktoru ani neviděl, jak se při podlaze plazí nažloutlý dým. Slabý průvan“ ho hnál ke dveřím a dál na palubu lodi.

Ve stejný okamžik zaslechl Tyssen zuřivé bzučení, připomínající zvuky doprovázející píchnutí do vosího hnízda. Obrátil se, ucítil nádhernou vůni a spatřil roj neznámých, v jeho očích obrovitých exemplářů nějakého létajícího hmyzu.

Ten roj se na něj řítí.

Mlátil kolem sebe rukama, ale jakmile deset kusů srazil k zemi, dalších sto se na něj vrhlo.

Do ruky se mu zapíchlo první modré žihadlo. Vykřikl. Ani ne tak bolestí jako leknutím. A další tři žihadla! Tentokrát do stehna.

Pak do hlavy, do tváře, do rukou - všude!!

Tyssen řval bolestí a strachy. Zdálo se mu, jako by ho něco spalovalo zevnitř.

Tyssen se skácel k zemi. Ještě jednou se ohnal, zavadil o láhev s vonnou látkou, odmrští ji na chodbu, křečovitě zaškubal končetinami, najednou ztichl, dýchal pomaleji a už z toho zběsilého roje nic necítil.

V hangáru se mezitím čtyři muži pokusili zavřít vchod, ale dopadli jako Tyssen...

Dole na obrovité louce se rojily další a další bodavé bestie, přilákané omamnou vůní.

Na FALCONU zavládla nepopsatelná panika. Zoufalí muži se bránili pomocí paprskometů, ale marně!

Skupina, která měla provázet planetologa Tyssena, byla první, která padla za obět' malým, krvežíznivým d'áblům...

Láhev s vonnou látkou byla zasypána horou zdivočelých hmyzích tělíček...

FALCON se naplnil příšernými malými vrahy...

A venku se rozednívalo. Začínalo krásné, romantické ráno.

* * *

McDee vzhlédl. Kdosi rozrazil dveře a vešel dovnitř: Norman Dewitt.

McDee chtěl vstát.

„Zůstaňte sedět!“ okřikl ho guvernér, zabouchl dveře a přistoupil k psacímu stolu. „Kdo je to?“ zeptal se a hodil McDeemu na stůl nějakou fólii s obrázkem, jako by se ho štilil.

McDee si zvolna přejel rukou přes vlasy. Sáhl po obrázku a na-prosto klidně se na něj zahleděl. Na první pohled poznal, že se pod biokosmetickou maskou skrývá tvář Ralfa Larsena.

„Guvernére, kdo to má být?“ Ovládal se. To byla stará Eylersova práce a výchova... Ale samozřejmě moc dobře věděl, že mu nyní hrozí nebezpečí.

Dewitt se oběma rukama opřel o hranu psacího stolu, předklonil se tak, že se jejich tváře téměř dotýkaly a drnčivým hlasem oznámil: „Pokud to nevíte, tak vám to povím: tenhle muž je Ralf Larsen!“

Nebezpečí! pochopil McDee. Hrozí ti nebezpečí, chlapče!

Překvapeně vzhlédl. „Guvernére, kdybych teď nemusel říct, že jsem vás v takovém rozpoložení ještě nikdy neviděl...“

„Co se máte co zajímat o moje rozpoložení, McDee! Tenhle muž je Ralf Larsen! Tenhle muž už pěkných pár týdnů žije v Alamo Gor-du, courá se po Cent Fieldu, udržuje kontakty s vědci, a vy... vy o tom nechcete nic vědět? Nikdo z vašich lidí o něm nevěděl? Nikdo ho za tak dlouhou dobu nepoznal?“

To byly nebezpečné otázky. V jejich pozadí se rýsovaly vězeňské mříže. McDee chápal, že následující minuty rozhodnou o jeho dalším osudu.

Vstal.

Vydržel Dewittův upřený pohled a řekl: „Guvernére, vaše záměry ohledně bývalé GBO..., že budete moci disponovat její agentážní sítí... se nenaplnily... Byla to chybná kalkulace...“

Dewittova tvář zkameněla.

Jeho šedé oči se přestaly třpytit.

Guvernér se roztrásl. Vpadl McDeemu do řeči: „Kdo vám dovolil se mnou takhle mluvit, McDee? Copak jste zapomněl, že jsem byl zvolen guvernérem Země?“

McDee však musel ve své hře pokračovat.

„Guvernére, do čela svého aparátu tajných služeb jste nedosadil hlupáka, ale fachmana. Ptáte se, kdo mi dovolil s vámi takhle otevřeně mluvit? Poslechněte si, jaké tady máme o vás zprávy!“

Obrátil se tak rychle, že Dewitt nestačil zareagovat. McDee sáhl jistou rukou po kazetě a založil ji do rekordéru. Okamžitě se ozval hlas, který říkal:

„Akta Norman Dewitt, tajné podle 01-1. Poslední stav 18. října 2052, fólie 45 až 47.“

Záznam pořízen po rozhovoru s šéfem kongregace Bo Yin. Během rozhovoru byly ministrovi předloženy podklady, ze kterých vyplývá, že Norman Dewitt byl iniciátorem puče proti Renu Dharkovi. Yamidke dále doložil, že si Dewitt vybudoval vlastní špionážní síť, kterou nenasazuje pouze proti Dharkovi, ale i proti Dharkovým spojencům. Ministru Taragulovi byla dále dokázána spolupráce řady dalších mocných mužů v čele s Dewitem na převratu, například protektora Jižní Afriky či Vasilu Vasiljeviče, šéfa euroindické banky.

Doklady jsou přiloženy ke zprávě pod čísly 23 až 71. Očíslování...“

Dewitt mlčky vypnul rekordér. Když se podíval na McDeeho, byl bledý. Oči měl až nepřirozeně rozšířené. Neobvykle tiše řekl: „Vy jste si dovolil za mémi zády čmuchat, vy malý, mizerný...“

McDeeho chladnokrevné pokyvování hlavou jej donutilo mlčet. Nebo to byl studený úsměv, co mu pohrávalo kolem úst?

„Přísahal jsem věrnost vládě, guvernére, a ne vám jako osobě. A abyste věděl, tak jsem nechal veškeré podklady o ministrech a o vás zkopírovat a pro všechny případy uložit na bezpečném místě. Takže - dostali jsme se konečně k věci, guvernére? Nechtěl jste mé náhodou učinit zodpovědným za to, že si Larsen klidně běhá po Alamo

Gordu? Nepoznán?“

Dva muži si stáli tváří v tvář.

Každý z nich byl mistrem svého oboru.

Byli to dva nepřátelé, přestože seděli na stejné lodi.

Nyní oba odkryli karty.

Čísela z nich nedůvěra!

Ale Norman Dewitt nebyl někdo, koho by bylo možno beztestně tahat za nos. Jeho šedé oči neprozrazovaly, nač myslí. Jeho oficiální úsměv, známý mezitím každému dospělému člověku na Zemi, znovu šéfa bezpečnosti varoval.

„Vy nejste McDee!“ tvrdil guvernér, jenž měl právě pocit, že proti němu nestojí muž, kterého v této temné místnosti čekal.

Máš pravdu, máš pravdu! Ozýval se v McDeem vnitřní hlas podvědomí, ale McDee ho nestačil zaznamenat, protože informace nepřešla přes uměle vytvořenou psychickou zábranu.

Onen původní, pravý McDee už neexistoval. Ovlivněný McDee však ani na okamžik nezaváhal. Rozhodl se proti nejmocnějšímu muži Země stát zpříma! Šéf tajné bezpečnosti si nebyl vědom žádného zanedbání povinnosti!

Žádné viny!

„Guvernére, neměli bychom se připravovat o čas kvůli hloupým hádkám,“ odvětil McDee poněkud znučně. „Nebylo by lepší dát toho Larsena rychle zneškodnit? Nebo jste ho snad už zatkl?“

Bylo ihned vidět, jak McDeeho neotřesitelná sebejistota na Dewitta zapůsobila. Opustil téma a použil můstku, který mu McDee nabídl.

„Ne, Larsen nebyl zatčen. Mým mužům utekl!“ Tím Dewitt přiznal, že skutečně má vlastní špionážní síť.

Nebezpečí! signalizovalo McDeeho podvědomí, protože Norman Dewitt, který se dobrovolně odhaluje a dává všanc, je nebezpečný Norman Dewitt!

„Hm...“ zavrčel rudovlasý McDee, „...utekl. Hm... Takže Larsen tím pádem ví, že jsme mu na stopě. Ona ta vaše organizace taky už dělá chyby, guvernére! To mě uklidňuje! Co smím v tomto případě ještě dělat?“

Norman Dewitt přešel ke dveřím, otevřel je a vpustil dva muže s paprskomety. Podívali se na guvernéra. Ten přitakal. McDee se usmíval a přebíhal pohledem z ramenatých mužů na nejmocnějšího

muže světa a zpět.

„Guvernére, pochopte, že tímhle si moc nepomůžete. Uvědomte si, že podstatná část mých mužů pro vás taky skočí do ohně. Prosím, zachovejte klid a podívejte se na tu situaci pod jiným úhlem pohledu. Jakmile se ohlédnete, případně vám to vcelku rozumné...“

Dewitt se ohlédl a podíval se na chodbu.

Stálo tam pět mužů s odjištěnými paprskomety.

Dewittovy oči se zableskly. „To je vzpoura...!“

„Ne!“ odporoval McDee a ironicky se usmíval. „Tihle muži mají pouze za úkol chránit tajné dokumenty pod čísly 01-1. Stejně tak, jak jste se mýlil, že bych nebyl McDee, se nyní mýlíte, že by vás ti muži snad chtěli napadnout. Prosím vás..., žijeme přece v moderním demokratickém světě, ve kterém je třeba tajné dokumenty chránit...“ A tiše dodal: „Ty kopie jsou samozřejmě zabezpečeny podstatně lépe...“

To byl konec rozhovoru.

Norman Dewitt nebyl blázen.

Poznal, kdy prohrál.

McDee se zabezpečil kopiemi tajných zpráv. Dokud budou v úkrytu, Dewitt proti svému šéfovi tajné policie nesmí zakročit.

„O lov na Larsena se postarám sám!“

Zkušený expert na tajnou službu a nyní šéf nové galaktické bezpečnostní organizace McDee přitakal. Potom se už jen díval na Dewittova záda. Tiše za sebou zavřel.

Toto kolo mezi Dewitem a McDeem s lehkou převahou vyhrál McDee. Ale nikdo mu nemusel vysvětlovat, že ještě zdaleka není po boji.

Uspokojovala ho jenom jedna věc: Ralf Larsen nebyl zatčen a nyní byl dokonce dostatečně varován, že ho ta jeho biologická maska už neochrání.

McDeemu v této souvislosti nepřišlo vůbec divné, že si vzpomněl na Eylerse...

Ozval se videofon. Centrála předávala důležitou zprávu.

Bylo jednoznačně prokázáno, že o tu věc s počítačem banky Proust-sier et Fils v Paříži se postaral agent Jos Aachten van Haag.

A nezůstala po něm ani stopa.

Jos se mezitím už znovu nacházel v Dolomitech, ve Val di Saň Nicolo, ve výšce 2 100 metrů nad mořem, na malé pasece.

Slunil se.

Díval se na nebe a sledoval cestu malého, nadýchaného obláčku.

Jos se zašklebil.

Přesně taková to byla situace: klid před bouří. Stejně tiše, jak připlul ten mráček, se ze všech stran stahovala bouře. Norman Dewitt nebyl muž, který by nereagoval na malé píchnutí jehlou.

Normana Dewitta bytostně zajímalo každé takové píchnutí! A reagoval radikálně!

Ale Jos si s tím nelámal hlavu. Měli v rukou ještě pár trumfů a pár jich měli v rukávu. Jediné, co nemohl říct, bylo, kdy se guvernérova vláda zhroutí jako domeček z karet. Nevěděl kdy, ale věděl, že se to stane.

Ve hře o moc bylo na obou stranách ještě příliš mnoho neznámých.

* * *

V Granátovém systému se nic nedělo.

V hyperprostoru žádné spojové signály. Vysílání, jaká na palubě POINT OF zachycovali, přicházela ze značné dálky a od neznámých bytostí. Prostorový zaměřovač mlčel. Ozvěnová kontrola nehlásila žádný zapnutý giantský vysílač v okolí. Netrpělivost v prstencové lodi rostla.

Ren Dhark ji přehlížel.

Nicméně celá posádka - kromě něho - se nadále nacházela pod tajuplným hypnotickým vlivem, přicházejícím zvenčí. Odečetl to z energetického zaměřovače, zapnutého na vyšší citlivost. Ale jenom on sám to mohl odečíst. Ostatní nic neviděli. Jako by byli slepí.

Nemělo smysl o tom hovořit. Protože když se člověk nemůže přesvědčit na vlastní oči, nevěří. Navíc měl Ren Dhark stále na mysli, co ho stálo úsilí, než svým mužům vysvětlil, že je důležitější letět za Calem nežli na Zemi.

Poslechli, ale přesvědčil je?

Nepřesvědčil!

Nikdo z posádky nechtěl uznat, že je setkání lidí s Gianty důležitější, než klepnout Dewitta přes prsty.

Dharkovi bylo jasné, že se posádka nachází pod hypnotickým vlivem.

Ale odkud přicházel?

Kdo ovlivňoval jeho muže? Kdo?

Dveře do velínu se prudce otevřely. Vstoupil Sibiřan Arc Doorn. Dan Riker na něj překvapeně a tázavě pohlédl. Nebylo obvyklé, aby do velínu chodil muž ze strojovny.

Chlapovi s tváří boxera ale bylo srdečně jedno, co si o něm kdo myslí. Kývl na Rikera a ten opustil křeslo pilota. Situace to umožňovala.

„Co je?“ vyhrkl Riker, když dorazil k Sibiřanovi.

Doorn se opatrně rozhlížel. Dva nedaleko stojící důstojníci měli plné ruce práce u svých přístrojů. Ostatní muži ve velínu pozorovali na obrazové kouli neznámý svět s jeho modrými lesy, pozorovali mezerami mezi mračny jezera a oceány.

„Rikere,“ řekl Doorn tak tiše, že ho nikdo jiný nemohl slyšet. „Už pár hodin si dělám starosti kvůli Milesi Congollonovi. Není normální. Už dvakrát chtěl vypnout hvězdné sání a...“

Dan Riker nepochopil důležitost zprávy úplně. „Copak to jde, Arcu? Ze strojovny? Odkdy? O tom jsem nikdy neslyšel...?“

„Odkdy?“ pravil Sibiřan znechuceně. „Odedneška, nebo snad od včera. Když je člověk pořád na palubě lodi, ztrácí pojem o čase. Ve strojovně je hrozná nuda. Na tomhle zatraceném korábu nejsou vůbec žádný poruchy, a tak člověk kouká, kde co lítá. Jistě, byla to náhoda, Rikere, že jsem objevil to hydarní spojení k plošným projektorům...“

„Co to je... hydarní spojení? Tenhle pojem jste si vymyslel sám, Doorne?“

„Já? Ne! Mám to z mentcapů. Hydarní spojení je gosické přepínání s typickými truktanovými elementy...“

„Dost, dost!“ bránil se Riker, neboť ze zkušenosti věděl, že nemá smysl si cpát do hlavy matematické pojmy Tajemných. Uvědomil si, co Doorn říkal o Congollonovi. „Co že je s Congollonem?“

„Mýmu šéfovi přeskočilo!“ odvětil mlčenlivý muž s divokou zrzavou hřívou na hlavě. „Kdo se snaží vypnout hvězdné sání, nemá to v hlavě v pořádku. Když jsem se ho zeptal, co tím zamýšlí, podíval se skrz mě, jako bych byl kusem skla. Vůbec jsem pro něj neexistoval! A tak jsem si řekl, pudeš do velínu, hochu, a pěkně jim tam všechno vyklopíš!“

Na Doorna to byla poměrně dlouhá řeč.

Riker nevěřičně vrtěl hlavou. Znal Milese Congollona dost dlouho, aby toto tvrzení bral vážné, ale znal také Doorna. Ten by nevyprávěl pohádky. „Špatně jste se vyspal, Doorne?“

„Když myslíte...“ zabručel Sibiřan, stiskl tlačítko otevírání dveří a opustil velín.

Jakmile Riker opět usedl do křesla pro druhého pilota, Ren Dhark se ho zeptal, co mu Doorn chtěl.

Riker se krátce zasmál a pak mu to řekl.

„Převezmi loď!“ řekl Dhark a vstal. Překvapeně za ním hleděli. Opustil můstek a utíkal ven na palubu 4 doufaje, že Sibiřana ještě dohoní. Ovšem ten musel běžet sprintem, protože ho nikde neviděl.

Rena Dharka nebylo ve strojovně obvykle nijak často vidět. Nepatřil k těm protivným šéfům, co se neustále ukazují na pracovištích podřízených. Dával svým lidem značnou volnost.

Jakmile vstoupil do strojovny, podíval se na gigantické pohonné stroje Tajemných.

Pracovaly tiše.

Velmi tiše.

Dhark se podíval na kontrolní stanoviště, kde obvykle sedávali první inženýr a Arc Doorn. Ale obě křesla byla nyní prázdná.

Vtom zaslechl něco, co jej donutilo zpozornět.

Vyrazil, oběhl agregát a pak nevěřil vlastním očím.

Miles Congollon ohrožoval své nejbližší spolupracovníky ručním paprskometem! Arc Doorn ležel na zemi a nehýbal se. Mandlové oči Euroasijce se nepřírozeně blýskaly. Ale nebyl to výraz propuknuvšího šílenství, to ne - tohle bylo něco jiného! Něco, co si Dhark neuměl vysvětlit.

„Congollone!“ křikl na svého prvního inženýra, jenž byl jindy vzorem spolehlivosti.

Ale Congollon se ledabyly opřel o stěnu strojovny a ani se neohlédl.

„Zpátky nebo se vám povede jako támdle tomu!“ sykl Euroasijec hlasem, který v sobě neměl už moc člověčiny.

Ale Dhark se nezastavil. Pomalu kráčel ke Congollonovi.

„Opatrně!“ křikl kdosi. „Congollon střílí na každého! Bude střílet i po vás!“

Dhark nereagoval.

Oči se mu vpíjely do očí prvního inženýra. Nedokázal Congollo-

nův stav pochopit. Tento muž byl přece ještě včera docela zdrav, ale ani teď nevypadal jako nemocný...

Vypadal jako -jako -jako...

Poznání ho zasáhlo jako blesk.

Congollon vypadal jako většina z milionů lidí, ovlivněných Gianty. Jako ti, kteří se měnili v loutky.

Byli za tím Gianti!

Bytosti s dravčími hlavami, které Manu Čobe kdysi považoval za roboty.

Ne, horečnatě uvažoval Dhark, to nebyli Gianti, to byl giantský Cal, kdo hypnoticky napadl moji posádku!

Miles Congollon byl hypnotizován Calem!

Cal mu přikázal, aby vypnul pohon lodi - hvězdné sání!

Ren Dhark si tím byl stále jistější. Čím déle Euroasijsce sledoval, tím více. Tohle byla práce Giantů! Jako už dříve nechtěli mít nic společného s lidmi, kterým říkali *zatracenci*!

Oni - Gianti - kteří si říkali *strážci vesmíru*!

Takže za hypnotický stav posádky nemohl ani Manu Čobe, ani Syntetové.

„Panebože, nepřibližujte se k němu!“ křikli na něj dva muži naráz.

Miles Congollon se otočil.

Namířil paprskomet na Dharka. Svého šéfa nepoznával.

To situaci nijak neulehčovalo.

Mladý velitel POINT OF si byl jist, že jeho následující kroky přivodí rozhodnutí. Zastavil se. Běžet proti paprskometu bylo nesmyslné. Pohlédl nahoru na galérii a rozeznal nějakého muže. Neměl zbraň...

To přece byl...?

V následující chvíli si rád pogratoval, že zná pultucet cizích řečí. V příšerném španělském slangu křikl na toho muže: „Skočte za Congollona na zem!“

Muž na Dharka zíral, jakoby od něj dostal rozkaz, aby se šel oběsit.

„No tak, skočte konečně!“ sykl Dhark, ale tentokrát se už neodvážil nahoru na galérii podívat, protože Congollon zbystřil.

Dhark učinil rozpačité gesto, usmál se na Congollona a šilhal přitom na galérii.

Miles Congollon vůbec netušil, co se to na něj šije za boudu.

Technik tiše přešel přes galérii, a když si byl jist, že je od Congollona dostatečně daleko, přešel zábradlí.

„Congollone...“, promlouval na něj Dhark, aby ho donutil poslouchat a nerozhlízet se.

Veškeré domluvy Euroasijce mýjely. Musel se nacházet ve stavu hlubokého hypnotického spánku.

Technik skočil! Ve tváři měl hrozný strach. Dhark ho dobře chápal. Ani on nemohl říct, že by se nebál. Jestli tenhle manévr na odhláskání pozornosti nevyjde...

Muž dopadl, až to zadunělo!

Miles Congollon se prudce otočil.

Ren Dhark se přikrčil, okamžik zaváhal, ale když viděl, jak první inženýr míří na technika, rozběhl se a skočil. Ale Euroasijec to musel tušit. Otočil se zpět a uhnul rychleji než Robon.

Ren Dhark hmátl do prázdna. Krk, po kterém šel, tam najednou nebyl. Ale Congollon se zapotácel. Dharkovi se podařilo mu alespoň podrazit nohy.

Miles se zapotácel, ale neupadl.

Zato velitel prstencové lodi ležel na podlaze. Aniž by na sebe samého bral nějaký ohled, chytil Congollonovy nohy a vši silou ho strhl k zemi.

Congollon divoce zavyl a zřítíl se.

A pak přítomní technici zírali!

Ani nestačili sledovat, jak rychle jejich kapitán vyřídil nebezpečného prvního inženýra.

První rána ochromila Congollonovu paži. Z bezvládných prstů vyklouzla zbraň. Druhá a třetí rána Euroasijce uspaly. A pak Dhark vstal, jako by se nic nestalo. Mírně se usmíval, když pohlédl do tváří zkoprnělých diváků.

Muž, který seskočil z galérie, poznamenal: „Věděl jsem, že mě v tom nenecháte, ale když jste minul Congollonův krk, začal jsem myslet na závěť. Teda to mi věřte, že s váma bych se prát určitě nechtěl!“

Dhark mu s úsměvem poklepal na rameno. „Třásl jsem se o vás. Ted' ale zavolejte doktory. Ať se rychle postarají o Milese a Arca. Až se váš inženýr probudí, nebude si nic pamatovat. Totéž se mohlo stát komukoliv z vás...“

A šel.

Muži byli bezradní.

„Co Dhark myslel tou poslední poznámkou?“

Tato otázka zůstala nezodpovězena ve vzduchu.

A ani Danův tázavý pohled nebyl zodpovězen. Dhark prostě přišel do velínu, sedl si do křesla a převzal řízení lodi.

POINT OF přidala.

Cílem byla druhá oběžnice planety Fantom. Svět v obrazové kouli se stále zvětšoval. Ve vzdálenosti 529 000 kilometrů obíhal Fantom. Tino Grappa posílal výsledky zaměřovačů jako obvykle. Nic nenaznačovalo, že by nemělo jít o normální průběh letu.

Dan Riker zamumlal: „Stokrát radši bych teď takhle nalétával na Zemi s účtem pro Dewitta v ruce!“

Ren to neposlouchal. Sám přepnul do spojové centrály. „Morrisi, odvysílejte připravený text v giantské řeči!“

Bez pomoci Checkmasteru by vůbec nebylo myslitelné, aby Gianty oslovili jejich vlastní řečí.

„Text vyslán!“ hlásil Morris.

Dál se přibližovali k planetě.

Vzdálenost se zkracovala.

V sektoru hypervysílání stále nic.

Vtom několik mužů ve velínu vykřiklo. I Ren Dhark sebou trhl. Telepatickou cestou je zastihlo cizí vysílání. Přišlo velmi razantně.

Jsmen jeden, i když nás jsou milióny. Zůstaneme jeden, přestože jsme všichni odešli. I v budoucnosti budeme jeden, protože jsme Strážci vesmíru. Vy ale jste a zůstanete Zatracenci. Vzpomeňte si na to, až vás Cal potrestá!

Zpráva odezněla.

Všichni, kdo byli na palubě POINT OF, ji slyšeli.

Vy jste a zůstanete Zatracenci! Tohle znělo mužům v uších...

Zatracenci se bezradně dívali jeden na druhého. Jenom Ren Dhark se nedal zaskočit. Sledoval přístroje, jako by se nic nestalo.

Tuhle větu nemohl zapomenout. Byla pro něj dalším důkazem, že musí jednat s Calem. Nutně! Protože jinak lidstvo sepisovalo poslední řádky své historie.

Nechtěl přijmout větu, která by pak zněla:... a bytosti na planetě, kterou zvaly Země, přestaly existovat!

Tato věta nesměla být napsána!

Nikdy!

Ale kde byli ti Gianti, kde byl jejich Cal?

Schovávali se v Granátové soustavě?

Obávali se Zatracenců, nebo se s nimi nechtěli setkat?

Kdy přijde odpověď na tuto otázku?

V PŘÍŠTÍM SVAZKU VYJDE

Kurt Brand

LEDOVÝ SPÁNEK

Dewittova moc na Zemi utrpěla další porážku. Zátah proti tajné Eylersově organizaci se nezdařil. Dewittovy lodě marně stíhají Dharkovu POINT OF. Posádka odhodlaných pozemšťanů dorazí k ledové planetě. Objeví ty, které dlouho hledala, ale nedokáže navázat potřebný kontakt.